

ВИЗВОЛЕННЯ
із полону
кривих дзеркал

Степан ГОСТИНЯК

ВИЗВОЛЕННЯ
із полону
кривих дзеркал

Спілка українських письменників
Словаччини
Пряшів

ВІЗВОЛЕННЯ

**візволення
із полону
кривих дзеркал**

Степан ГОСТИНЯК

**із полону
кривих дзеркал**

Спілка українських письменників
Словаччини
Пряшів
2011

Видано коштом автора.

© Степан Гостиняк

© Іван Тільняк, обкладинка

Книгу Степана Гостиняка «Визволення із полону кривих дзеркал» склали вірші автора останнього періоду, а також твори з його вибраного, що друкувались у циклах «Поза збірками» та «Із нових поезій».

Усі права застережені.

ISBN 978-80-970288-4-8

Визволення із полону кривих дзеркал

Vyzvolennja i z polonu kryvix dzerkal

З життя одноднівки

Одноднівка поспішає,
бо ж вона лише на день,
вона лишень для даного моменту.
В неї не було учора і немає завтра,
є лише сьогодні,
через що вона і не старіє,
не уміє визволитися з пуберти.

Одноднівці ясно, що,
закута в тимчасовість,
мусить поспішати,
щоб устигнути задовольнити
всі свої потреби та вимоги.

І потрібно їх задовольнити
зараз же, сьогодні, а не завтра,
бо для неї завтра вже не буде.

Одноднівка дуже поспішає,
бо потрібно щось для шлунку розшукати,
пива й ковбаси поласувати,
треба обколесено знайти каталане щастя,
покупатись в морі розважання,
познайомитися із комфортом,
встигнути засвоїти уроки Камасутри
а іще й побути у обіймах
наркотичної нірвани.

Розуміється,
що часу на якісь там роздуми, ідеї,
на концепції важкої праці –
не було у неї і немає.

Балачки про так звані обов'язки
та так звану відповідальність
одноднівка різко й однозначно відкидає.
Жити лиш для себе та для сьогодення, –
ось, молитва одноднівки,
ось, закон, якому коряться усі її закони.
А на все, що поза тим –
начхати і начхати.

Дзеркало

Така собі копіювальна мавпочка.

Брехун,

який мені щоміті, щогодини і щодня
щось теревенить про мое рідке волосся,
про горбинку носа,
чи навіть і про те,
що я якась помилка природи.

Воно витривало не зважає
на витрачання моєї енергії
у напрямі до мрії.

Воно постійно пускає стріли
у мою посмішку.

Воно не має і краплині милосердя,
щоб замаскувати зморшку на моїм обличчі.

І немов шалене
голосно кричить про першу білу волосинку
чи про круги під очима.

Воно регочеться наді мною,
стає у позу ворога ідеалу,
з п'єдесталу скидає мої егоідоли
і замість врівноважених оцінок
визнає лише мої дефекти.

І як би не благав його,
воно не хоче зупинити роки
і щодень для мене і для світу продукує
безконечну дефіляду та метаморфозу
не якихось, а моїх же власних масок.

Відображення в зеркалі

Без пудри не можна

Мені не те, що тільки так здається,
ні, я твердо переконаний,
що найважливішою завжди,
за усіх-усіх обставин – пудра.
Виходить,
треба припудрити носик,
потім щічки,
припудрити звіти про діяльність,
вкрити пудрою бородавку,
а чи чорну справу боса,
накласти кілограми, може й тонни пудри
на державних кримінальників
і все буде – гаразд!
Ото ж то не скупись,
давай побільше пудри,
тонни пудри, еверести пудри,
щоб було, як ніби треба.
Повірте, – пудра перша серед перших,
пудра, як основа, як першооснова,
без пудри аж ніяк не можна,
отже ж – пудра,
знову пудра,
як основа, як першооснова.
Кажу вам: без пудри не можна.

Мобілка

Тільки-но з'явилася на світ,
як зараз же завоювала не лише дурну увагу,
а й усі квадратні метри
на усіх просторах.

Щойно вискочила на підмостки,
зразу ж звідусіль і понеслися бурхливі оплески,
вигукувалися осанни.

Довго ждали ми тебе,
бо ж нашо нам бар'єри, –
заявила чорна справа.

Ой добренько-предобріцько,
що бар'єрного не буде, –
потішалась зрада.

Добре-добре, дуже добре,
прямо геніально
в безбар'єрнім світі, – каже теревеня.

А навіщо ті бар'єри,
ми зметем бар'єри, –
вигукнула із піною на вустах
двононога одноднівка.

Бо тебе нам до зарізу треба,
а бар'єрів, ні, не треба, –
усміхається утішно
грошовий мішок.

Відображення є позицією художника

Перемога псевдо...

Бігало по світі бідне псевдо...,
не знаходило собі у нім притулку,
скніло-скніло, ледве животіло.
Довго так було. Аж раз відчуло,
що настала тут разюча зміна,
що доба його шалено покохала,
що у нього наростають крила
і воно логічно заявило
про новий свій статус. Каже:
довго-довго я тинялося по світу,
не знаходило у нім притулку,
хвостиком було периферійним,
а тепера стану командиром,
стану базисом та першоелементом,
стану складовою усього, що сущє,
стану передом всього, чолом, початком,
щільно, невід'ємно приросну до їжі,
до науки, армії, героя та мистецтва,
до моралі, до держави, до суспільства,
а іще до уряду, до президента,
а іще до прапора, герба і гімну...
Нині псевдо... гордо заявляє,
що усе збулося, як бажалось,
що без нього вже нема нікого і нічого,
а існує тільки світ з його початком.

Сміття лінощів повимітай із мозку

Бо так і знай,
що лінощи мозку,
його сонливо-мляве вилігування в ліжку,
його мінімальне навантаження
чи його запрограмоване безробіття
не можуть бути запорукою
і найменшої перемоги.

Якщо мозок і має чимось нахвалятись,
то не безконечними сторінками нуднопису,
цвинтарним спокоєм
чи стоячою водою,
а лише перманентним вправленням,
невиспучим ворушенням,
посиленням м'язів. –
Робота і тільки робота.

Роздобудь якнайпростіший інструмент – мітлу,
якою можна,
якою треба із усіх закутин мозку
вимести назавжди
сміття лінощів.
І лиш тоді
можливе воскресіння.
Або і процвітання.

Висловлюючи свою думку, я висловлюю і свою відповідь

Дигітальна окупація

Як стало відомо,
вчора у приміщенні моого я,
але й у квадратні метри моєї квартири
тихо підповзала,
непомітно наближалась
дигітальна окупація.
Територія моого я,
позбавлена надійних видів зброї,
не відстуваючи кіберокупантської навали, –
відступала, відступала
та і втратила вчорашню самостійність:
її завойовує,
на ній поселяється
і проявляє свою верховну владу
якась паралельна,
якась нереальна реальність.
Тепер дигітальна машинерія
наглядає за мною,
фіксує кожен мій крок,
виступає регульовщиком
моїх активностей,
моїх запасів часу,
моїх снів.
Десь далеко,
за китайськими мурами
моого я та моєї квартири
залишилось реальне учора
із реальним цвітом, плодами, барвами веселки,
з вітром, який жене удалину високі білі хмари,
з дощем, який поєднує небо із землею,
із неперевершеною пернатою симфонією,
десь там Він, Вона і Воно
не лише мучаться і шлють прокльони у космічні сфери,
а й кохаються та обсипають землю

радістю і сміхом,
десь там
на кожнім кроці живе жива казка,
в той час, як територія мого я
під чоботом дигітального окупанта
пропонує мені тільки мертву
якусь паралельну,
якусь нереальну реальність.

Диз'юнктиви в яких привчає дзепри

Дигітальна генерація та її життєва інтерпретація

Я стилістом-модел'єром хочу стати.
Я – шовменом,
Я – продюсером.
Я – співаком або артистом.
Я – інформатиком.
А я – менеджером.
А я – телеведучою.
Ну, а я подамся прямо в бізнес-леді.
Вакантними лишаються
позиції доярки, швеї,
муляра, монтажника
а також слюсаря та гречкосія.

Пастир і барани

Бо – барани,
бо – дійсно барани,
бо – стадо баранів,
а стаду же без пастиря не можна.
Отож, виходячи зі звичаю, але й обов'язку, –
пастир накреслює дороги,
по яких повинні прямувати барани.

Розмежування із пасовищами та відкритими ділянками

**Та тому вона кохана,
бо універсальна,
бо така, що – схема схем**

А ти – мені, а я – тобі.
А я – тобі, а ти – мені.
А він – мені, а я – йому,
А я – йому, а він – мені.
А потім знов,
і знов, і знов,
і тут, і там,
і там, і тут,
і так кругом, нема кінця.

Генеральний шлях обколесеної одноднівки

Обколесена одноднівка
дуже добре розуміє,
ба – прекрасно розуміє,
що центром всесвіту – коритце
і позиція побіля нього.

Прямуючи до задоволення своїх потреб,
одноднівка обколесено женеться уперед,
де її чекає ковбаса та пиво,
море катального щастя,
різні оргазми
та люблена шайба.

Сонячна магнітна буря,
буря у кошарі
а чи десять війн,
що зараз так шаліють,
одноднівку зовсім не цікавлять.

Часом заблукавши
в історичних хащах,
обколесена мільйонна одноднівка
швидко зорівнтовується у просторочасі
і надійно повертається до любленого нею
рівня му-у,
рівня ме-е,
рівня бе-е.

Дизайн та верстка Івана Сироти

Практика знущаючих

Сценарій

Сцена домагається,
герої домагаються,
то й рождається сценарій.
Пиши його довгостроково,
витривало,
на продовження,
пиши – вранці, у обідню пору,
але і вечором так само.

Перше, що обов'язкове для сценарію –
окреслення героїв. Ну, а щоб на сцені
їх було незабагато,
щоб вони там не мотались, не мішались,
то проводиться редукція до двох:
таке малесеньке, десь дво-четиривідсоткове
зватиметься «МИ»,
а понадвінчастовідсотковому
– дадуть наймення «ВИ».

Між «МИ» та «ВИ»
збудується високий, непролазний мур
або прориється глибока, непролазна яма.

Героїчна групка «МИ»
весь час на сцені
буде лише плясати-танцювати,
калача ділити й коштувати,
ну, а «ВИ» на сцені доведеться
тільки работати-працювати,
калача постійно готовувати,
нефальшиві слізози проливати.

Крім цього,
в сценарієві визначається
величина тарілки для героя «ВИ»
а також центик,
що повинен вискочити із його кишені,
призначається начальник,

Літературний концепт

щоб було кому для «ВИ»
накази подавати.
І немаловажними в сценарії
є ігри для героя «ВИ», що вміють
паралізувати розум,
мужність і найменший спротив.

Практика зупиняється

Спосіб множення законного беззаконня формою геометричної прогресії

Гадаю, – всім вже ясно,
що законне беззаконня
часто-часто творить
залицяльну спілку із прогесом,
через що його ніколи не буває мало.

Однакче згадане законне беззаконня захотіло,
щоб його було ще більше, ніж багато,
чи аж стільки, як ніколи досі.

Гадало-думало законне беззаконня,
як би досягти цієї
чітко визначеної мети.

Гадало-думало
та й вигадало,
що віднині і довіку власне множення воно
переведе на рейки сталої геометричної прогресії.
І те, що тільки думалось йому,
насправді вже збулось.

Драматургічний концепт

Ні, кріслу без кийка не бути

Коли ти хочеш захопити крісло
і упевнено сидіти в ньому,
то насамперед потрібно що?
— обзавестись кийком.

А раз уже кийок попав у твої руки, —
необхідно постаратись,
щоб не став ніколи безробітним,
треба, щоби утвердживсь таким,
в якого морда — без усмішки,
а уся основа — без пощади,
треба, зрештою,
щоб той кийок породжував
лише й лише порядок.

Такий кийок і вправданий і законний,
бо ж на сторожі його
собакою стоятиме закон.

Ні, кріслу без кийка
ніяк не бути,
зовсім неможливо.

Або-або-або

В погоні за життєвими стандартами
ми обов'язково переконуємось,
що солодке правило нас любить
і коли, наприклад, нам квартиру до зарізу треба,
то або нема квартир,
хоча ти і нашкрябав копійчину задля того,
або нема копійки, хоч і є квартири,
або ж нема ні першого, ні другого заразом.

Ой так, так,
вічно буде так. –
Слава тобі, Боже!

Драматичні життєві ситуації

Історія глухої установи

Гадали їй думали
а потім і рішили,
щоб на білім світі народилася установа.
Отак вона їй постала.

Приміщення знайшли для установи,
не обійшли поза увагою ні меблювальника,
густо-густо конкурсних фігурок
в крісла розмістили,
одноголосно правила статуту ухвалили,
комп'ютерними іграшками
та конвертами із власними печатками обзавели,
ще ж і план роботи
на ціле тисячоліття прийняли,
щоб згодом заявили:
ми вже дієм, ми вже дієм, ми вже є.

А люди,
обвантажені уявними чи дійсними проблемами,
упряжені у власні стогони та біди,
повірили у бутафорію народженої установи,
а потім вже й розпочали свій шлях до неї.

Звертаються до установи з цим і цим,
постійно бідкаються, скаржаться,
надіються і просять,
ну, а установа навіть не ворухнеться,
та так мовчить, немов її нема.

Ой дивляться, дивуються людкове,
пояснюють причини отакої поведінки установи,
поки всі не зрозуміють,
що розрекламована шановна установа
повністю оглухла.

Якби вона оглухла тільки на якийсь відсоток,
то була б надія
на можливе видужання установи,
а вона ж оглухла до основи,

до усіх своїх відсотків.
Не чує стукоту у двері,
не чує жодного людського голосу,
не чує домагань і скарг,
не чує стогону, –
цілком оглухла.
І глухість ця не хоч яка,
вона з таких, яких історія не бачила, не знала,
вона така, що з роду непоправних,
вона – невиліковна.
Тож не дзвоніть, і не пишіть,
і не звертайтеся до установи,
бо вона глуха
і як така – не може вас почути.

Джакомо Джакомоні

Сучасний казкотворець поважно готується створити три сучасні казки

Та так мене й кортить
побути трошки казкотворцем,
щоби вивести на подив
не лиш нашої планети, а й усіх планет
новітніх казкових геройв.
Героям, зрозуміло, німби подарую,
ще й наблизу читачеві
їхнє найліричніше начало.
Що перша казочки моя – то казка
про недоторканну особу,
яка видумує недоторканний тежзакон.
А другою, напевно, буде казка
про недоторканний тежзакон,
який охоронятиме недоторканну особу.
І це хіба вершинне?
Ні,
бо на вершині стане казка
про недоторканнеє майно недоторканної особи,
яку охоронятиме недоторканний тежзакон.

Абсолютним диктатором проголосилася кредитна карта

Список необхідностей житейських
лиш подовжується і подовжується,
а спроможність його реалізації
та поменшується та поменшується.

Чи треба задовольняти
щоденні домагання шлунку?

Та треба.

Чи потрібно мати дах над головою
та якесь своє гніздечко?

Треба, треба.

Чи потрібно прикладати копійку до копійки,
щоб на стоянці у вас стояла
власна чотиріколісна коняка?

Ой, потрібно.

І чи не хочеться бодай хоч раз
впродовж, скажімо, п'ятирічки
тілом пляж печаткувати,
покататися на білогривій хвилі?

Хочеться, ще й дуже.

Кажуть і доводять,
що про все наведене, але і не наведене
вирішує якась кредитна карта.

А якщо її, бідненької, нема?

А якщо вона і є, але ж порожня?

Тоді здається,

що хоч сядь та й плач.

Джастин Тимонін

Банда коронованих та іже з ними вдосконалюють своє законне беззаконня

Ставши на тверду основу
свого беззаконного законня
чи пак законного беззаконня,
короновані
та іже з ними
утверджують для нас навік-віків
одну єдину дорогу,
яка безвідворотно прямує
до мінімалізації тарілки нашої,
пайка у ній
і до максималізації нормогодин,
що для них.

Кінець безконечної новини

Новий податок на

Підскочила ціна на

Слухає вухо, слухає,
дивиться око, дивиться,
розмірковує мозочок, розмірковує
і горлянкою вигукує: «Досить!»

Гармата життя

Підвищення фахового росту спецслужб

Ви уявіть собі лишень:
раніш бувало,
що вони не знали навіть те,
скільки раз я і коли
відправляюся у свій клозет.
Однак, тепер усе пішло на краще
і про цей важливий факт
у них є не лише точна,
а й тотально повна інформація.

А мова цього разу – не про двоногу істоту, а про двоногу бестію

Бо крім двоногої істоти
була ще і двонога бестія.
Вона,
саме вона мостила той шлях,
на початку якого
від канібальських зойків
остовпів і Всесвіт.

А далі вже ішло на цьому шляху так,
що від конфлікту до конфлікту,
від лука і списа аж до бомби та ракети,
від рабських пут до душогубок,
від колоній до імперських монстрів,
від монгольської до лихварської навали,
від малої слізози аж до океанів сліз,
від руїн, від крові та від болю
до нових і найновіших їх спіралей,
від аномалії до аномалії,
від одної сусільної карикатури
до дальшої і дальшої.

Приморський музей

З робочого часу виклюнувсь справжній катюга

Восьмигодинний робочий час
накачує на себе
подальші подібні сегменти,
а відтак бубнявіє,
поновно накопичує свій обсяг
аж допоки з нього не проклюнеться справдешній,
чи насправді – найсправжнісінський катюга.

Приантока змущеночний

Свідок

Дивлюсь, дивлюсь
і бачу,
як поезію
жорстоко убиває
проза наших днів.

Приміщені зображення

В обіймах спрута

В обіймах спрута

Два світи

Ану ви там,
що вище, ніж високо,
що – найвище,
на найвищих щабелях суспільної драбини,
ви вже так далеко від отих внизу,
що вже й не бачите ви нас,
не чуєте ви нас,
ми з вами нині – два далекі світи,
які об'єднує лише глибока прірва.

Родина сирима

Корисна порада, або Як покінчити з імперіалізмом

Та ж недаремно
споконвіку говорили,
що на грубу силу
діючою тільки сила.
Отож,
щоб не боятись їхніх м'язів,
їх ракетно-бомбових дарунків
а чи ядерних та лазерних страшилок,
то нарощуйте і власні м'язи,
продукуйте без зупину
бомбові й ракетні подарунки,
збільшуйте число не хоч-яких,
а ядерних та лазерних страшилок,
бо лише в той спосіб
можна визволитися
з лабет ненависного імперіалізму.

До відома творців та апологетів інтерблудів

У кожної істоти є своє гніздо,
своя нора, своя дірка,
своя маленька скриша, свій барліг,
свої означені квадратні міліметри-сантиметри-метри,
свій життєвий простір
і своя хатина, і своя вітчизна,
у яких з'являємось на білий світ,
здіймаємось до неба, поновляєм рід,
у яких плекаємо свій звичай, свій закон.

А щоб було своє гніздо,
своя дірка, своя нора чи свій барліг,
своя хатина та своя вітчизна,
свій життєвий простір, –
треба постаратися про них,
потрібно ой немало сил, уміння та охоти.

А ви не так.

Ви влізете чи вторгнетесь в чуже
і кричите: «Давайте разом!»

О ні,
і ні, і ні, і ні!

Не можна разом,
бо ж не можна разом зайцю і собаці,
яструбу й куриці, леву і комусь зі слабших.

Не можна разом,
бо немає і не може бути на тім світі інтернізд,
немає інтернор, нема інтердірок,
немає інтерскриш,
нема інтерпомешкань (крім гуртожитків,
казарм та ще в'язниць),
нема інтервітчизн (окрім
насильницьких імперій та союзів ваших,
що приречені до згину),
і, отже, те, що ви насильно і брутално

D odnіaaas cirkum

творите для нас щось в цьому плані,
що зліпаєте для нас якісь інтеркошари спільні,
якісь союзи, наддержави,
якісь антиприродні монстри, – знайте,
що ото усе для нас чуже, воно тут без коріння,
бо воно чуже самісінькій природі,
то ж ми його своїм не назовем довіку
і ми ж його рознесемо у пух і прах.
Бо маємо своє.
Бо хочемо своє.
Бо не дамо свого.

Тепер, або Народження героя № 1

Тепер,
якраз тепер
в туманнім світі електронних сітей
згущено тече
химерно-віртуальний капітал.

Тепер, у даний час
рекламна пропаганда,
одружившись з політичним популізмом,
голосно помахує над головами
фіговим листком зростання,
радить,
як потрібно вибиратись з боргової ями.

Якраз тепер
офіціали трудяться
над найважливішим своїм проектом:
як від інших взяти,
а собі додати.

А ще ж вони тепер
палицею планованого безробіття
змушують тремтіти
малоусвідомлену, роз'єднану робочу силу,
без котрої їм не існувати.

Тепер же, в даний час
оригінальний право-ліво-ще й центристський уряд,
що спрямований на зменшення пайка
і на підвищення відсотка homo debilis-a,
збирається ловити безробітних
у нові соціальні мережі,
посередництвом свого же ж міністерства майбуття
спрямовувати думку одноднівки
лиш на траекторію майбутнього зростання.

Тепер,
якраз тепер
великий режисер з країни МУС

D odnianas cirkum

показує спектакль,
в якому лихва весело видоює народи,
а ті ще й дякують і з радості хихочуть.
Ну, і якраз теперки
чорт орій сучасності
щедротно нам готує і дарує бажані коктейлі,
з присмаком лукавства,
зрад, інтриг, фата-морган,
розчарувань а чи моральних звихів.
Якраз тепер
народжуються плани продажу
національних труб,
але і грецьких островів
а чи й вершин австрійських Альп.
Тепер же,
так, якраз тепер
оці, що сильні й найсильніші,
ці, що з практикою міжнародних терористів,
саме ці, поширюючи регіон свого насилення,
міжнародний суд веліли заснувати,
щоб на лаві звинувачених сиділи не вони,
а їхні жертви недобиті.
І саме в цей момент,
якраз тепера
світ залежності нас агресивно атакує,
змушуючи до залежності від життєвого стилю,
від комфорту, праці, їжі,
різних навичок, зразків,
наблисканих автомашин
чи від дурничок модних.
Ну, і якраз тепер,
якраз у цей момент
під сквалальні вигуки й аплодисменти
обколесеної одноднівки
героем № 1
на кін виходить незабутнє, неповторне
Товариство із обмеженою
тобто жодною відповідальністю.

Обов'язок № 1

Не гратися із Сатаною,
а ставати з ним на вічне пррю, –
для мене це не лиш один з обов'язків,
але обов'язок, який постійно значиться
під номером 1.

D odinuax cypryna

Почерк шестирогого Сатани

Твій почерк, шестирогий Сатано,
я знаю вже давно.
Він має форму шахлів-махлів
і лихварського зглобалізованого павутиння,
ще ж і мафіозного засилля;
ну, а має ще й подобу кровопивця-воші,
різноманітного теракту,
липової цифри;
той же почерк проступає
та окреслюється в обрисах
безжалісного носія воєнної сокири,
ще ж і будівничого імперських монстрів
та бананових республік,
ще й паяцика, котрий не сходить із підмостків,
паяцика, який займається
скуповуванням тронних крісел,
паяцика, що хворий на амбітність,
паяцика, що грається в пророка;
твій же ж почерк, шестирогий Сатано,
утіливсь також
у родонаочальника концтаборів й голодоморів,
отже, у творця та будівничого
самого пекла на землі.

Ваньо каже, а ми йому вірим

Ваньо каже,
що офіційна гидота
готує черговий насміх
над неофіційним бидлом.

Ваньо каже,
що офіційна сволота
за допомоги якогось там інститутика
проводить уточнення міри пайка.

Ваньо каже,
що виготовлення зігнутої спини
за допомогою всесильної прив'язі голодного пайка
цілком реальне.

Ваньо каже,
що йому потрібно вірити.
І ми насправді вірим.

В одніях спрощено

Правила кошари

Ти хоч того чи ні,
а змушений перебувати у кошарі.
Отут тобі ілюзія трубітиме щодня
про межі у кошарі,
про твої можливості в кошарі,
про твої обов'язки у ній.

Ти хоч того чи ні,
а змушений засвоїти для себе,
що коли ти хочеш жити у кошарі, –
треба позабути про оригінальність у кошарі,
про якісь там мудрування у кошарі,
мусиш зрозуміти, що кошара – не якась кормига,
а основа всіх основ для твого існування.

Ти хоч того чи ні,
а мусиш познайомитись
із заборолом у кошарі,
мусиш призвичаїтись до заборола у кошарі,
а тоді і якось можна жити у кошарі,
можна все жувати, що в кошарі,
можна й голос подавати
про своє кошарне животіння.

Дещо про постійну трансформацію ока і вуха

Кажуть,
що спочатку не було
ні ока і ні вуха.
Потім вже (на здивування Всесвіту)
було звичайне око й вухо.
Потім вже було
недремне око й вухо,
що тепер надійно перетворюються
у тотальне око й вухо,
ну, а перед тими
нам немає, ой немає порятунку.

Родимося спрингом

Настоюйте на першій альтернативі

А що перша із кількох альтернатив,
яка при наїзді нападника
спаде на вашу думку,
– це альтернатива,
що уміє вирішити все,
вона абсолютна,
абсолютно безальтернативна,
значиться – така,
яка однозначно наказує,
що ворога-нападника
потрібно вбити.

Може трапитися,
що у той же самий час
наблизиться до вас
іще альтернатива друга,
з роду половинчатих, неоднозначних,
ця запропонує
покарати ворога-нападника,
але залишити його
топтати ряст надалі.

І не виключено, що у вирішальний мент
докотиться до вас альтернатива третя,
ця шептатиме у ваше вушко,
що із ворогом-нападником
потрібно розшукати шлях
до певного співіснування з ним.

А четверта із альтернатив
вийде із порадою для вас
стати килимовою доріжкою
для кованого чобота нападника.

Що торкається наведених альтернатив, –
настоюйте на першій.

Перевірка

Імперський іберменш
відверто нахваляється,
що його нахабна нація
уже дорівнює словечку «домінація».
Давайте, –
перевірим це.
Щоб знати.

D odiumac scripsit

Нагадування з нагоди коронації чергового придурка

О так, режим міняється,
система ж влади вічна:
а це ж бо означає,
що вона повинна
безперервно зготовляти ярма,
власну перевагу унормовувати в т. зв. законах,
готувати із істот фігури
чи такі собі нулі,
стриножувати відвагу,
перед слово «воля» прикріпляти слово «анти»,
зготовлять такі
а ще й такі тенета,
в них ловити жертви,
випивати соки з жертв
і сподіватися, щоб так було довічно,
ще ж за допомоги всемогутнього
голодного пайка система влади зобов'язана
зігнути спину формувати,
укріпляти заповідник офіційного насилия,
ще й продукувати безліч перспектив,
але таких, що всі безперспективні,
ще і масу завжди позбавлять основи,
щоб у стані безоснови
силу й гідність відібрati в неї.

До речі,
саме тут і саме нині
відбувається окреслення
відомого вам недоумка
в королівську морду.
До речі,
саме ви за нього вчора
підіймали руки.

То ж, масо, проросни,
здіймись хоч трохи над свою біологічність,
проросни і піднімись над себе,
хоч на міліметр вище, хоч на пів.

Додумане спрощення

Сторожові собаки

Бо не одна,
і не десятка, і не сотня,
а тисячі сторожових собак
із маскою закону
стоять на сторожі
протизаконного присвоєння
чужого поту
та чужих мозолів.

Нотатки з Абсурдистану

Нотатки з Абсурдистану

Від чого залежить ціна нафти та газу

Та ви не чули? – «М'яв!»
А потім знову – «М'яв!»
Це ж кішка так, що – «М'яв!»
І це без сумніву сигнал,
що треба як ціну на нафту, так на газ
негайно підіймати.
Усім відомо,
що ціна на нафту і на той же газ
росте, росте, росте
і падати не хоче. Бо навіщо?
Однак ціна на нафту і на той же газ
залежить не лише від «М'яв»,
але і від собачого «Гав-гав».
Ой піднімається ціна на нафту і на той же газ
ой стрімко,
стрімко, стрімко, ще стрімкіше,
найстрімкіше,
ну, а падати з вершин не хоче. Бо навіщо?
І часом ніби падає вона, але затим
усі побачать, що вона лише жартує.
Не треба забувати,
що ціна на нафту і на той же газ
залежить не лише від «М'яв»,
або собачого «Гав-гав»,
але й від тріпотіння листя на осиці,
від кількості цілунків принца Чарлі
та принцеси Келлі,
від абсолютно мирних
і небачено демократичних вибухів ракетобомб
у сербіях, іраках та афганістанах,
від інтенсивності паяцування
у парламентських конюшнях,
і, передусім, від грошового апетиту
та від перду найсвятішого Давидка.

Доки будем розвиватися

А ми взяли та й заповзялися,
що будем розвиватися і розвиватися.
І стали розвиватися та розвиватися.
А потім знову стали розвиватися.
Ми ні, о ні, не перестали розвиватися,
бо дуже ми хотіли розвиватися.
Коли одні, чи й другі-треті
не бажали розвиватися,
ми – навпаки, бажали розвиватися ще й розвиватися.
То ж – розвивалися. Ще й будем розвиватися.
Ого, ого, а ще ж і як ми будем розвиватися!
Якщо ми вирішили розвиватися,
то і не перестанем розвиватися,
бо ж ясно, що не перестанем розвиватися.
Знахарка нам давним-давном підтвердила,
що будем розвиватися та й розвиватися.
Мільйон економістів висловилися,
що нам дано постійно розвиватися.
Уже і партія, але й парламент
нам дали присягу, що обов'язково
будем розвиватися та й розвиватися.
І навіть президент наш ніби вірить, ніби переконаний,
що будем безнастанно розвиватися і розвиватися.
Тепер, здається, стане зрозумілим,
що усі ми мусим, хоч не хочемо цього, повірити,
що будем тільки й тільки розвиватися.
Ви, може, також схочете та й розвиватися,
однак, ви не умієте отак, як ми умієм розвиватися.
Ви, може, й сумніваєтесь,
що будемо надалі розвиватися,
і навіть в понеділок та в суботу будем розвиватися,
а може і в четвер, вівторок, середу
та понеділок будем розвиватися.
Коли ви в нашім розвитку

Книжинівський з Академією

засумніваєтесь, то й сумнівайтесь,
та це нас не зупинить в тім,
щоб далі розвиватися.

Виходить, – ми і завтра будем розвиватися,
а також після завтра будем розвиватися,
але і після післязавтра будем розвиватися,
всіма шляхами й напрямами будем розвиватися,
здається, що аж до небес,
до безконечності ми будем розвиватися,
аж поки ми не дійдем до межі,
коли уже не можна далі розвиватися.

Нові варіації із «так» і «не так», або глибинні й даленосні політичні теревені

- Бо так воно, бо так.
- Не так воно, не так.

- Ми кажемо, що так.
- Ми кажемо – не так.

- А в іншому – ось, як.
- Брехня! Брехня! Не так.

- Ми віrim – буде так.
- Та де ж бо, де ж – не так.

- Непевно, буде так.
- Де ж пак! Де ж пак!! Не так!!!

- Ам ем, бум-бум, – отак.
- Ви во, брум-брум, – не так.

- Та так! Та так!! Та та-ак!!!
- Не так! Не так!! Не та-ак!!!

I без кінця – все так.
Ми ж, дивлячись на «так»
і рівно ж на «не так»,
плюєм і мовим так:
«А хай вас трафить шляк!»

Homann & Schmid

Картина з Абсурдистану

Поспішаю,
поспішаю,
а куди,
куди й навіщо, їй же богу,
сам не знаю.

Поспішаю,
бо усі десь поспішають,
а якщо не буду поспішати, –
батіжками стануть підганяти.
Часом і не хочеться,
а поспішаю,
і чому, чому, чому, –
того й не знаю.

Поспішаю,
поспішаю,
а куди, куди, куди,
їй богу, я не знаю.

Жити повнокровно
часу я не маю,
а кудись, чомусь спішу,
шалено поспішаю.

Наукові висновки тьми аналітиків, економістів, соціологів, прогностиків та політологів стосовно наявності кризи

Згідно науковців, –
криза може є,
але можливо, що її немає.
А якщо її немає,
то можливо буде.
Може буде,
може і не буде.
Ну, а може і не буде,
може буде.
Може буде завтра,
може післязавтра,
може вибухне у День Святої Лихви.
Може буде велетенська чи середня,
може лише маленька,
може жодна.
Економіка можливо йде угору,
а можливо не іде угору,
та коли не йде сьогодні вгору,
то можливо піде вгору завтра,
може піде, може і не піде,
а якщо вона не піде вгору,
то її не буде росту,
а якщо не буде росту – буде криза.
Може буде, може і не буде.
Аналітиків та інших спеців
із ділянки кризи
розвелося може десять мільйонів
а можливо й більше.
Аналітиків та інших спеців
із ділянки кризи може треба,
а можливо і не треба.

Команда з Актуарістами

Король закликає помолитись

Помольмося за дари грудня-січня,
за навали снігу,
на якім впродовж двох місяців цвіли
червоні маки убієнних демонстрантів.
А ще помольмося за всіх,
що втратили останні засоби
до будь-якого існування.
Та не забудьмо помолитися
за наш престол і тих,
хто божим провидінням мучиться на ньому.

Та бо чуйте всі і знайте: я стартую у сузір'я Щастя

Гей-гей!

Звертаюся до всіх,
але й до всього, що довкола.
Звертаюся, – щоб знали.

Повідомляю входу, вулиці і місту,
а району, області, державі також;
хочеться, аби про це довідались двоногі
на усіх наявних континентах

(зокрема й – двоногі Арктики та Антарктиди);
мрію, щоб про це довідалися

рівно ж коні та корови різних мастей,
а ще й буки, і кущі порічок, і ялинни;

хай про це так само дізнаються
мінерали, що стоять у Менделеєвій таблиці;

повідомлення мое прямує
і у міністерство праці, від якого не очікуй праці,
в міністерство соціальних справ,

яке займається лише й лише поменшенням тарілки;
хочу, щоб мене почули і представники народу,

що активно представляють інтереси власної кишені;
ну, і як би це було, коли б про це не знала

Сонячна система та й усі сузір'я;
повідомлення мое повинні вчути

рівно ж вуха Сатани та Божого престолу;
то ж бо чуйте всі і знайте

і затямте надовічно,
що у мене наступного поменшення моого пайка,

я ні, не відхилюю тяжко і не плачу,

а надійно, радісно стартую

у сузір'я Щастя.

Хоман та Академічна

Уже і я будитель

Люди божі, чули?! Чули?!
Вже і я будитель.
Склалось так,
що я щодня буджу зо спанку
не лише свою дружину, а й своїх діток.
Пробуджуючи їх,
я, отже, став законним,
дорогим для всіх будителем.
І це ще не усе, далеко не усе,
бо в мене є і плани:
у майбутньому
під час ремонту нашої квартири
я молотом важким трощитиму
кухонну стінку,
гупаючи молотом оцим,
напевно вранці розбуджуувесь наш вхід,
унаслідок чого я видряпаюсь
у будителі велики, або найбільші,
чи, може, навіть у русинські. Й-йой!
І ще раз й-йой! – Бо ж радість превелика.

Небезпідставна критика

На жаль,
на превеликий жаль,
парламент дотепер підготував і ухвалив
всього чотири мільйони
дев'яносто вісімдесят п'ять законів.
А де же інші
і не менш важливі норми, га?

Нотатки з дисципліни

Вибачення Новорічній ночі

Радісна, усміхнена – пробач,
пробач нам гріхи наші, Новорічна ноче.
Всі ми добре знаєм,
що коли приходиш, –
треба усміхатись нам тай усміхатись,
радісне обличчя надівати,
треба сміх демонструвати без кінця.
Ну, а трапилося ж так (я признаюся!),
що коли зайшов я у клозет,
то на мент насупив брову!
Так, – насупив брову!
І це ще не все. Я признаюся,
що коли у ванній опинився,
то мені з обличчя аж на дві секунди
зникла новорічна радість.
А хіба це можна, чи це можна?! –
Ясно, що не можна!
То ж, – пробач, уже не буде,
щоб твоє усміхнене і радісне обличчя,
Новорічна ноче, хоч на мить захмарювали
чи моя насуплена брова,
чи мій прокислий настрій.

Моя найщиріша інструкція, моя найщиріша порада

Вже вибори постукали у двері,
то ж обирайте.

Приходьте, людоњки,
та й обирайте,
ну, а обирайте всі
або мене, або мене.

Нотатки з Акторського мастерства

**Виправдана заповзятість,
або
Казка про те, як я взяв та й заповзявл
шо не вмру**

А я собі візьму та і не вмру,
не вмру – та й все,
на зло усім,
не вмру,
бо я ще ні заступником директора,
ані директором не був,
і бізнесменом ще не був так само,
але і головою корпорації я ще не був,
не був у ректорах чи академіках,
не був я поки що й міністром,
ба навіть президентом я не був,
а чи без того й можна помирати?!

Не вмру – та й все,
не вмру, допоки недостанеться мені
усього, що мені належить.

То ж, – отак!
Не вмру!

Магістральний шлях в нікуди

Дивлюсь й дивуюся,
як геніальні хлопчики
із мінімальними знаннями
одушевлено мозоляться
над позитивними над зрушеннями
негативних явищ.

Дивлюсь й дивуюсь,
бо під номером 1
залишилися нині
тільки зиск, кар'єра, успіх.

Скажіте, геніальні хлопчики
із мінімальними знаннями,
дещо про намічений,
про магістральний шлях.

І хлопчики сказали,
впевнено сказали:
«А він ясний,
він прекрасний
магістральний шлях в нікуди».

Команда з Актуалістами

Вибори і ми – і безнадія

Немає виходу, нема,
бо точно знаю,
що коли наблизиться оцей рубіж, – повториться те ж саме
і замість однієї креатури
ми на п'єдестал поставим іншу
(в множині – те ж саме).
І так довкола.
І не хто інший, –
ми, що неспокійні,
будем це повторювати без кінця.

Кому належить трон

Враження крокує регіонами
і носіїв курячих мозків
безнастанно переконує,
що трон належить
тільки сонцю правди.
Однак, ми бачимо,
що, слухаючи це,
і кури сміються,
і воли хихочуть,
ослюки регочутъ,
та ще так, що – «ха-ха-ха»,
та ще так, що – «хі-хі-хі»,
так, що аж за животи беруться.

Номанти з Акцизистами

За покупками

Та піду,
та піду та й піду,
та куплю,
та куплю та й куплю
ковбаси, молока,
ще й петрушки, ще й моркви куплю,
ще і хліба, а, може, й шкарпетки,
а, можливо, і рішення суду куплю.

Коаліція питается: а як же ж далі?

Далі?

.....

.....

.....

Далі так,
що чимскоріше тишком-нишком,
а зйті зі сцени.

*Homann & Steyner
Kunstverlag*

Бо ми такі

Ми стругали оплески,
бо ж вищий він за нас.
Ми стругали оплески,
бо набагато вищий він за нас.
Ми знов стругали оплески, –
та ж він найвищий.
Ми не раз,
не одному, що вищий,
набагато вищий чи найвищий
радісно стругали оплески.
Ми й надалі
і не одному, хто вищий,
набагато вищий чи найвищий
знов та знов стругатимемо оплески.
Бо ми такі.

Мрійники з Абсурдистану

1

Щодня стругати фарси
і в них героями виводити
якісь там біржі,
індекси, проценти, рейтинги,
якісь кредитні карти.
Щодня тинятися, кататися по континентах,
загорятися, купатися і лижуватися.
Щодня в шикарнім офісі
натужно ворушити мозком,
як урвати шмат із ніби спільногого,
але не ними приготованого пирога.

2

Вся суть,
уся енергія паразитуючої маси
зводиться лише до того,
щоб якимось способом
добратись до чужого пирога
і взяти енергійну участь
в створюванні правил
для його перерозподілу.

Мрійники з Абсурдистану

Банановим республікам – довічна слава

1

Ой ростуть, ой ростуть,
не гриби ростуть,
а бананові, ой бананові
та республіки.

Рефрен:

А ростуть в прискореному темпі,
а ростуть геометричним рядом,
а ростуть, неначе від дощу,
а ростуть же і без нього.

2

Воно не віриться,
але ж щодня і звідусіль
доходять вісті,
що двоногий скот з бананових республік
знов і знову
ініціативно стверджує
банановий свій статус.

3

Згідно з повідомленнями
пресових агентств
бананові республіки
посилують контроль над підданими,
поза їх увагою лишається
лиш супермаркет недоторкного Давидка,
котрого ти не руш,
йому бар'єрів, перешкод не підставляй,
а вистеляй йому дорогу,
щоб беззаборонно отaborювався,
вгніздувався тут і там,
виконуючи роль прaporonoсця
найсвятішої, зглобалізованої лихви.

Непереможна притягальна сила стільця, або Оголошення визвольної війни магнетичному стільцу

Спіймав мене стілець,
тримав мене не день, не два,
тримав не рік, але десятиліття, –
не пускає,
не пускає.

Іще й рогочеться:
мовляв, «ти – мій, я – твій».
Узяв та й прив’язав мене до себе,
приліпив до себе,
прикував до себе, –
не пускає,
не пускає.

Я лаявся,
пручався,
бунтувався,
навіть і війну йому оголосив,
а він лише рогочеться і –
не пускає,
не пускає.

Homans з Академістами

Свастиковим визволителям – довічна вдяка, окупантам українським – дуля з маком

А пам'ятаєте?
Їшли мов саранча
на Ленінград і на Москву
дивізії вкраїнських окупантів.
А пам'ятаєте,
як прилетіли на підмогу матушки Росії
братські доблесні герої рейху,
супермени з пропорцями,
із яких всміхалась
люба-мила свастикова воля.
Палили і топтали
рубежі священні матушки Росії
армії вкраїнських завойовників,
визволяли найсвятіші рубежі російські
лицарі братерських свастик,
посланих Вождем, в котрого вусики надмір цікаві.
Тому й не дивно,
що тепер російські нафти, гази,
та труби із ними,
та й уся Росія на правах законних
свастиковим визволителям належать,
і не дивно,
що для українських завойовників
з російського багатства
залишилась і дісталась тільки дуля з маком,
ні, о ні, насамперед для них
– кремлівська неповага і презирство,
а уже затим Москва дасть вікрайнцям
згадану велику дулю з їсті. Ха-ха-ха
а ха-ха-ха!

На правах реклами

На правах реклами

**Сексреклама,
або Рекламні, абсолютно автентичні
штрихи Єви до власного автопортрета**

セフレї

Невситима вишукана баба
дасть тобі блаженство,
на яке так швидко не забути.
Секс без заборон,
без будь-яких кордонів.

0986 512 088

セフレї

А спробувати дірочки не хочеться?
Не бійся втрати непорочності.
І буде збудження,
і буде задоволення.

0900 512 0701

セフレї

Привіт, привіт!
Я молода ксантипа,
фурія, котра роздмухає в тобі
могутній ураган.

0988 522 242

セフレї

Мені це конче треба.
Вже не видержу, – не можу!
Озовися!

sms SX на 7505

¤ ¤ ¤

Шукаю вчителя.
Досвідченого. –
Чимскоріше.

sms у формі AM на 7505

¤ ¤ ¤

О ні, я не із тих,
що культивують власну незалежність,
не із тих, котрі собі не дозволяють
жодну слабкість.
Спробуєш зі мною?

09-88/55 55 90

¤ ¤ ¤

Так,
я нетерпелива, я готова, –
ти ж не заставляй мене чекати довго.

sms на номер 7504 у формі sex 17

¤ ¤ ¤

Сповнена жадоби
підшуковує стосунок
на одну лих ніч.
Я приїду за тобою
будь-коли, будь-де.
Напиши мені
якнайскоріше sms.
Відповім усім.

SMS у формі VK NCCB, на номер 7008

¤ ¤ ¤

Чекаю не когось там іншого,
але Тебе.

0988 620 777

На працях першаків

ВІ ФІ ЗВ

Атрактивна, певно скроєна
наповнить всі твої бажання,
то ж приходь,
аби переконатись в цьому.

0980 622 512

ВІ ФІ ЗВ

Пазухата секслевиця
повністю готова
до взаємного вспокоєння.

09-88/64 48 64

ВІ ФІ ЗВ

Я обережно,
ніжно-ніжно приведу тебе
аж до вершини.
Знаю наперед,
що після цього ти хотітимеш,
щоб я це повторяла знов і знов.

0900 512 701

ВІ ФІ ЗВ

Зріла,
без обов'язків,
така, що – «гам!» для тебе,
саме ця шука партнера
для усього, що зоветься райським.

0900 618 110

ВІ ФІ ЗВ

Здоров!
Мені швидкий до уподоби сексик, –
щоб без зайвих запитань
і без імен.

0980 500 025

Әғ ғ ә

Ходімо спільно падати
падінням вільним
у медові сфери.

0986 512 051

Әғ ғ ә

Повні-повні є вони у мене,
повні пазухи,
ти можеш їх побачити,
погратися із ними
чи й поспати на них.

0988 633 533

Әғ ғ ә

Пристрасна сексиця
потурбується
про пік твоєї втіхи.

0988 633 163

Әғ ғ ә

Принадна молоденька кішка
із принадними пропорціями
й гарно випуклим задочком
жде Тебе,
Тебе, лише Тебе!!!

09-88/52 05 92

Әғ ғ ә

Шукаю симпатичного мужчину,
для котрого це потрібно – часто і безпечно.
Знай, тугі та еластичні перса,
пропорційне пружинисте тіло
– лиш для Тебе.

SMS у формі NCCC текст на номер 7012

На працях Ремісника

Вс Ф Зв

Я не умію зрушити горою,
не умію зупинити час
і не умію малювати веселку в небі,
та умію все і так,
як ти того захочеш.

SMS у формі F NCCC на номер 7009

Вс Ф Зв

Я – німфоманка,
я шукаю жеребця,
котрий мені це виконає
якнайкраще.

0986 512 014

Вс Ф Зв

Безконечно-безконечна розкіш!

0988 544 200

Вс Ф Зв

Ти хочеш відпочити,
відчуваючи приемні доторки та ніжності
мого еротогенного масажу?
І хочеш побалакати
та позабути про турботи?

09-88/65 02 30

Вс Ф Зв

Я хочу це – nonstop!

0900 512 031

Вс Ф Зв

Будучи вдовою третій рік,
я вже не можу видержати,

ні, не можу!
Хочеться покласти за минулим хрест.
Надію покладаю
на періодичні стрічі.

0986 512 088

Темпераментна і добре скроєна
шукає молодця з великою колодою.
Не можу обійтись без цього.
Приведи і друга,
ну, а в трійці буде – супер!

0986 620 910

Свою роботу виконаю так,
як жодна.

0986 512 644

Ласкова, віддана, розпещена,
котрій без насолоди неможливо дня прожити,
обіцяє, що в її присутності
ти повністю забудеш на усе довкола.

09-88/61 50 35

Шукаю молодця
жагучого та ніжного заразом,
котрий мій помисел і плоть мою
обов'язково доведе до божевілля.
Не залишай мене так довго ждати.

0986 613 026

На працях переклади

вс є зв

Я в пошуках того,
хто звернеться до мене
із найбільше непристойною,
найбільше провокуючою пропозицією.

0986 512 051

вс є зв

Нормальна жінка
в пошуках досвідченого любчика
із хистом педагога.
Я недосвідчена, але з великим потягом
до вчення та експерименту.

0988 512 955

вс є зв

У мене вдома затишно і комфортабельно,
а що найголовніше – я це вмію. Хочу і умію.

SMS на 7012 у формі NCBC

вс є зв

Я в пошуках одноразового мужчини.
А він не мав би бути повним примітивом
і так само – інтелектуалом.

0900 618 110

вс є зв

Шукаю здоровила,
для котрого не страшна
важка аж каторжна робота в ліжку.

0988 620 788

вс є зв

Шукаю невдержимого самця,
котрий лизатиме мою!..

0980 522 556

Әғ ғ ә

Люблю, коли воно
і твердо, і брутально й дико.

0988 556 868

Әғ ғ ә

Привабливу городницю
приваблює городній архітектор,
той, котрий подбає
про її занедбаний городчик.

0488 616 406

Әғ ғ ә

Формально шлюбна
має невгамовну туту
без кінця зривати квіти насолоди
і переживати авантюри.

09-88/51 57 22

Әғ ғ ә

Я це люблю,
я хочу насолоджуватись цим на повну пару
і тому шукаю молодця
потужного, активного, палкого.

0988 62 35 99

Әғ ғ ә

Привіт.
Вже кілька літ я під вінцем,
однак занедбана своїм.
То ж хочу задоволення,
такого, що дискретне.

09-88/55 23 63

На працях Рендані

Ѡ Ѽ Ѡ

Шукаю здоровила.
Так, я заміжня,
але цього для мене дуже-дуже мало,
так, домашнього для мене – недостатньо,
бо вона у мене і велика і глибока,
ще й жагуча і нетерпелива.
То ж бо й хочеться самця,
щоб утолити спрагу.

09-88/62 23 30

Ѡ Ѽ Ѡ

Пристрасна кішка
шукає хтивого,
що вміє розпочати
і закінчiti невситну.

0988 600 599

Ѡ Ѽ Ѡ

Якщо у тебе є добрячий друг,
то ми й порозумієм один одного.

09-88/54 46 44

Ѡ Ѽ Ѡ

Молоденька німфа
вдалась до пошуків досвідченого любка,
щоб разом пробувати
всі можливі пози.

0900 618 333

Ѡ Ѽ Ѡ

Я все зроблю отак,
як ти того захочеш.

www.mobilrande.sk

Ә ғ ә

Нарешті вісімнадцять!
Хотілось би відсвяткувати це
в компанії хоча б п'яťох молодиків, –
красивих, мужніх і несамовито диких.

0900 618 076

Ә ғ ә

Привіт.
Мені би – молодого.
Для розкошування.
Можуть бути й двоє.

0988 613 888

Ә ғ ә

А хочеться ж,
аби у нього голова була
і ногавиці, повні корисних ідей.

SMS у формі VK NCCB на номер 7009

Ә ғ ә

Чи знайдеться такий,
що пристрасний і ніжний,
для отої панночки,
котра це полюбляє дуже й дуже?

0988 622 488

Ә ғ ә

У тебе є бажання?
То ж яке вагання.
Я тут лише для Тебе.

0988 614 888

На працях Ремісниці

❀ ❁ ❀

Миловидна, зріла, вільна (ще студентка)
із не хоч-якими вигинами власних ліній
хоче підробити.

P. S. Моя майстерня забезпечує оргазм,
який захочеш.

0900 512 029

❀ ❁ ❀

Блондинка хоче приятеля
для не дуже частого,
але твердого раювання.

sms у формі SX на номер 7505

❀ ❁ ❀

Приємна киця
прагне гратися із міцно скроєним
та витривалим котиком.
Оксамитна шкіра,
ароматне тіло
І відкрита брама
вже давно тебе чекають,
То хочеш раювати ?
Хочеш слухати мої солодкі зойки?

0908 650 348

❀ ❁ ❀

Я хочу,
щоб ми разом опинилися у сьомім
чи аж у двадцятім небі.

0988 514 255

Әғ ғә зә

Привіт!

Непогамовані школярки обіцяють
повну, стопроцентну насолоду.

Випробування і на якість
і на швидкість.

Координати:

0986 621 565

0986 612 571

Әғ ғә зә

У мене гарна ніжна шкіра
і тверді та пружинисті перси,
що так і ждуть,
коли пограєшся із ними.

То ти приходь і принеси
твёрдючий власний інструмент.

0980 522 235

Әғ ғә зә

Невже поява бугая на сцені
для когось страшна? Не вірю.

0900 512 031

Әғ ғә зә

Я можу без проблем змагатися із Камасутрою.

0980 622 512

Әғ ғә зә

Не знаю меж, кордонів, заборон, –
я справжня геройня з Камасутри.

0900 618 620

На працях першаків

Галерея опудал

Галерея опудал

Дійства тріумфальної площі, або Єднання Вождя із масою

На тріумфальній площі
появляється малий Великий Нуль,
ні – Абсолютний Нуль.
Маса, гідна цього гегемона,
бачить дальненосне сяйво
на його святому черепі,
підносить на цей череп лавровий вінок,
готує вухо,
щоби ним ловити мудроці премудрі,
документується до пізнання істини,
що руки в неї є для того,
щоб стругати оплески, які кінця не знають,
ну, і ще ж вона, ця маса
налаштовує горлянку
для вигукування безконечної осанни.

Генерал операції

Надійне прямування до регресивного прогресу

Отож у даній справі
справа, ось, яка:

Лотерейна маса знов активізується,
готуючись до чергової лотереї.

Домінуюче ж начало
у рецептіки вдалося,
згідно із якими
трошки хліба треба лотерейній масі,
трохи ігор,
отже, до бича додати треба цукру,
в різних співвідношеннях
потрібно застосовувати ці компоненти,
щоб вчинити з них коктейль щоденний,
як для маси взагалі,
так і для кожного окремо.

Барони медіальні обіцяють виконати всі замовлення для тих, хто з центиком

О ні, не сумнівайтесь, –
ми у всякім разі
винюхаємо для вас усе,
що схочете.

Очікуйте, радійте.

Отож, ви – центик нам,
а ми щодня для вас – повнюючу миску
досконалої бульварної поживи.

Ми свідомі того, що у питанні підготовки
ласощів для вас,
значну увагу треба зосередити
на безконечні теревені;
непогано можуть послужити
сексуальні бугаї та самки;
розуміється,
що стержнем стане безконечне роздягання;
не забудем ні на те,
хто з ким, хто як, хто де;
не можна обійтися без пікантностей,
пов'язаних з міністром чи прем'єром;
а іще звертаємо увагу вашу,
що не менш цікавими
є моделінг з дівчатками для всього,
є і ліжко, у якім вилежується зрада,
є багнюка кримінальна
чи об'ємніша за неї – чорна справа;
і нам над сонце ясно,
що реклама б гірко плакала,
якби хоча одне найменше дійство
обійшлось без неї;
ну, а шайба? – І про неї не забудем.
А ще вам обіцяємо,
що влізем і в приватні закутки,

Генріх Опера

аби підняти на поверхню
найцікавіше із «ахів», «охів»,
обіцяєм, що насолимо й найвищим на драбині,
підготуємо аферні бомби,
від яких можливі і кінець кар'єри,
і кінець сім'ї, але й кінець життя.
Зліпивши все оте докупи, треба,
щоб воно попало у мільйонне око
і мільйонне вухо.

Так, так,
ми винюхаєм все,
роздягнем тих, кого захочете,
а декого, – то й схватим за горлянку.

Очікуйте,
заздалегідь радійте.

Коли винюхування наше
об'єднається із вашим центиком,
то створимо імперію,
перед якою затремтить
найбільш могутній трон.

Ну, а фінал?

Фіналом є угода поміж нами,
згідно із якою навзамін за нашу службу
ви своєму центику дозволите
переселитися до нашої кишені.

**Законні домагання
читачо-слухачо-глядачів,
котрі понад усе полюбляють
Царство Хі-хі-хі та Ха-ха-ха**

А нам давай лише таке,
щоб – Хі-хі-хі та Ха-ха-ха,
щоб аж живіт наш натрясався.
Нічого іншого не хочем,
лиш таке.

Іди собі під три чорти
з твоїм набридлым понорянням
у якісь глибини,
нам бо чхати на якісь аналізи, синтези
та на блуди, що пов'язані із ними.
Ми знов і знову домагаємося,
свого законного Ха-ха, свого Хі-хі.
Не хочемо,
не треба нам глибин,
бо в них втопитись можна,
а хочемо безпечну мілину,
з якою ми рідня.

Tancrea onydar

Прем'єра нового м'юзиклю

Розуміється,
що для прем'єри необхідна сцена,
а уже на ній, на сцені:
без кінця побігувати й натрясатись,
щось там верещати,
загорнувшись у якусь ганчірку,
чи позбувшись і неї.
Потім знов побігувать по сцені й натрясатись,
щось там верещати у якісь ганчірці,
чи без неї.

Боротьба за мир

М – р, б – р,
б – р, м – р,
б – р, п – р, с – р.

Хор політиків:

Ми за мир, ми за мир,
ми за тари-бари.

М – р, б – р,
б – р, м – р,
б – р, п – р, с – р.

Хор зброярів:

Ми за мир, ми за мир,
за нову ракету.

М – р, б – р,
б – р, м – р,
б – р, п – р, с – р.

Хор генералів:

Ми за мир, ми за мир,
ми за кладовище.

Tauferes onyggan

Увага, шановні, увага!

Звертаємо увагу вашу,
що у продажі недавно з'явилась зменшена,
але надміру точна копія майбутньої принцеси.
То ж бо – не прогавте!
Констатуємо,
що копія вдалась на славу,
тільки ніжки
вийшли не такі тоненькі,
як ото у дійсності в принцеси.

Тотальна скромність

Я майже серйозно заявляю:
місце біля контейнера,
чи пост миршавого чинюші
мене totally не цікавлять,
ну, а щодо крісла президента,
то усім уже давно відомо,
що воно якраз для мене й шите.

Totales Onytsche

Пошестъ

І легіони явних чи маскованих повій,
і легіони проститутів.

Фізична проституція, але й моральна,
політична проституція, а ще дитяча,
але й душевна проституція,
але й словесна,
але й усяка інша
просто – кругла, так, – тотальна проституція.

Ганкезь оныгар

Перспектива без Марій, Світлан, Наталок

Після дня із кібернетом
прийде ніч із кібернетом
без Марій, Світлан, Наталок.
А якщо потреба буде –
покохаюсь з кібернетом
(аутогенне тренування,
ніжні груди силіконні,
ніжна піхва із живиці)
та й піду спокійно спати.

Taupe onyx

Усвідомлення

Крутила я задочком,
і то не раз, не два.

Крутила я задочком
і так, але і так.

Крутила я задочком
і знала я чому.

Ганна Омелян

То ж славте ще і ще

І вдень і уночі
звеличуйте мене,
та не лиш декотрі,
а славте бо усі.
І славте не хоч як,
але на всі подоби,
і не лиш трішечки,
а так – що без кінця,
бо ж я вам не хоч хто,
бо я собі великий,
великий чи ще більший,
а може і найбільший, –
то ж славте ще і ще.

Tauferes onydran

Благання

Ми просим вас, благаєм:
зніміть сорочку, пане президенте,
покажіть свої геройські груди
нашому геройському народу,
вірте, що народ якраз цього чекає,
а баби в захопленні, у трансі
млітимуть, шалітимуть від дива.
Ото ж бо просим вас,
благаєм, пане президенте,
і народ геройський просить вас, благає:
покажіте ваш трикутний торсик,
обіцяєм – будуть охи-ахи.
Камери у множині,
ви не лукавте,
а усі до однієї – поспішайте,
щоб увічнити геройські груди президента
та його трикутний торсик.

Відповідь на запитання

Підійшла до Ярослава слава
та й питає:
«Чи ж тобі я мила,
чи тобі я люба,
чи нам разом бути аж до скону?»
Обійняв він любу,
заридав від щастя,
прошептав: «Навіки!»

Завершено

З нашего кварталу

До своїх же

Ви і сійте, плід свій пожинайте,
ну, а сійте, щоб не гіркло від такого плоду.
Ви будуйте, – більше, ніж руйнуйте.
Ви собі й танцюйте, – по-своєму.
Ви собі співайте, – та своєї.
Ще й ворожі маківки стинайте, –
не жалійте.

З нашого тифтаму

Опівнічна дума

Тіктакало, тіктакало
та й дотіктакало аж до дванадцятої ночі.
Прощаюсь з контурами узвичаєної побутовщини,
змордованому тілу дозволяю перейти
до довгожданої горизонтальної позиції
а потім вже і накликаю сон,
та замість нього в ліжко прикрадається
важка і чорна дума:
ой повиганяв нас з батьківських осель
врагом уплетений економічний бич,
той бич погнав нас в чужини чужинні,
посплютив із ними, чи й перемінив у них,
і нині там, де отчий прах відпочиває,
уже або вкорінюється й множиться
якась приблуда-зайдा,
або із опустілих хат
обвалиється цегла й тиньк,
подвір'я їхні безнадійно окупують бур'яни.

Уже і перша ночі,
вже і друга,
а сну, як не було, так і нема.

Однозначна наша рекомендація

А я кажу:
ненависна приблудо-зайдо,
що приблудно приблудилася до нас,
пора вже забиратися в дорогу,
пора вже припинити
зловживати нашу хату,
пора уже не приживлятися на нас,
пора тобі, ненависна приблудо-зайдо,
забиратись геть
під три або й чотири чорти.
Отже, – геть з очей!

С
хроніка роману

Іван веселиться, Іродіада смутилась

Ви уявляєте?
Нарешті ніби прозріваємо,
і діємо, і діємо, і діємо,
і наближаєм не момент,
а – вік, ба ні – віки,
коли Іван веселиться,
Іродіада смутилась.

Щось в роді звернення чи апеляції

Іване, брате,
вже і спам'ятайся:
та невже ж воно розумно
з розумом ворогувати,
ще від нього утікати,
вічно з ним не знатись?

З нашою любовною

Подорож з минулого в майбутнє

Озвались ми,
бо не могли ми далі йти і не озватись,
бо ж гавкали на нас, кусали нас,
бо з нами – крутъ і верть,
бо щедро застосовували щодо нас
погрожувальні вправи вказівного пальця,
бо вмішувались, мов варішка, в наші справи,
бо крали нашу землю
і привласнювали нашу хату,
бо здирали нашу шкіру, пили нашу кров.

Озвались ми
і зразу почали намордник надівати нам,
викручувати руки і кувати ще важчі пута.

Озвались ми
і мов на помах диригентської палички
вовком забрехав на нас і на герой наших
біснуватий та оскаженілий інтерсморід.

Озвались ми,
та цього разу так,
що встали із колін і випрямили спину,
щоб випрямлено йти у випрямлене завтра,
у якому буде власна хата
з власною же ж правдою у ній.

Українські штрихи

1

Облизуючись від вчорашніх ран,
дитячо забувати про минуле
й знов пускати в дім чужинний клан.

2

Просто таки прискореним рухом,
виплеканим як домашнім,
так чужинним Сатаною,
перпендикулярно падати
у суспільне нікчем'я.

3

Що діяти тоді і як, коли
на горизонті появиться
одна-єдина булава
і 354 тисячі на неї претендентів?

4

Брати,
ви ж не собаки,
щоб один одного ловити за горлянку
й жертися без краю, без кінця.
Чого, чого вже раз не кинете в смітник
той сміхоторній і трагічний шлях
взаємопожирання?!

5

Дощенту роздягаючись з людської гідності,
гастарбайтер готується у далеку дорогу.

6

Україно,
українці

З нашою любовью

геть з орбіти тяглою сили,
тяглою сили чужини.

7

Не біжи поперед батька
в пекло, ані в рай.
Ну, і завжди,
завжди,
завжди не чужий,
а власний розсуд май.

8

Хай знає світ,
що є така країна,
що зоветься Україна,
У-КРА-Ї-НА,
що оця країна не якась руїна,
а справді вільний і квітучий край.

Чому Україна не має свого комбайна?

А тому,
що він їй потрібен
і дуже потрібен;
тому, що це – свідомо;
тому, що риба смердить від голови;
тому, щоб ніколи не було по-іншому;
тому, бо Україна ще не Україна.

З нашою таємною

Проект закону про дозвіл на демонтаж Української держави

1. Спочатку навчимося,
як напівруйну довести до справжньої руїни.
2. Одноголосно приймемо і покохаем
статуси неоколоній та бананових республік.
3. Якщо своєї буде мало,
то іще прикупим жовчі.
4. Переконаємося,
чи митрополія, що по сусіству,
вже готова до підтримки,
чи надійними у неї м'язи.
5. Прискореним порядком побудуєм
і повіримо у силу п'ятої колони.
6. Ще й обзапасимось найвищими калібрами,
які повинна мати антиукраїнська зброя.
7. – Коли реалізація мети?
– Негайно! (Куй залізо, поки не остило).
8. – Ну, а якщо не вийде?
– Тоді ми переходим на довгострокові рейки.
9. – Якщо й тоді не вийде, то?
– Обов'язково треба научитися
кивати п'ятами. На цьому й буде крапка.

З іхнього кварталу

З іхнього кварталу

Продовження голлівудської тематики, або Ще про Давидка

На світі існує один лише Давидко,
ніхто, окрім нього, – один лише Давидко.
Немає ні Ліу, ні Рабінбранада,
нема Мугамеда, Івана чи Педра,
немає нікого, крім того Давидка.
Давидко, Давидко, –
один лише Давидко,
у цілому світі і всесвіті навіть –
один лише Давидко, Давидко, Давидко.

Метаморфози присутності Давидка

А він же ж, шепелявий та немитий,
приплентався
і просив його огріти та нагодувати,
потім же молився,
щоб його на нашому подвір'ї залишити
хоч би в ролі челядина,
аж дійшло до дня, коли він заявив,
що вся моя оселя
по закону ніби вже належить
не мені і не комусь там іншому з моїх,
але якраз йому.

З
іменем
життя

Витівки Давидка

Декому
він тільки так, немов зо жарту,
візьме й плюне у обличчя.

Іншому же ж
кине ложку дъогтю
в бочку меду.

Нашого національного героя
він обов'язково общасливить
справжнім калом.

А поцуплення моїх мозолів і оселі
піднесе у власні максиплюси
та свої геройства.

Ще і нахваляється всевишньому,
які він витівки уміє вимишляти.

Знов про розподіл ролей

Давидко вирішив,
що він вирощуватиме
лише свою відвічну лихву,
а уже все інше, що потрібно,
хай вирощують Іван з Параскою.
Давидко хоче,
він безкомпромісно домагається,
аби найвища сходинка та лавровий вінець
належали йому,
ну, а Івану та Парасі
хай дістанеться монтажний зал
і безконечний лан.

Ой, – не вийде! Ой, – ніколи!

Дотепер Давидко
натужно займався
лиш остаточними похоронами України,
а коли не вийшло, –
то став на шлях проекції проектів
України, що неукраїнська.
Як перше з цього не збулось,
отак і другого не буде.
Ніколи.
Зрозумів, Давидку?!

Мірило космічних розмірів, або Що таке мегаломанія

Дивлячись у специфічні дзеркала,
Давидко специфічно бачить і оцінює себе,
але й усіх
та все навколо.
Щодо власної самооцінки, –
тут нема про що і говорити.
Всі останні,
як і все останнє
слідують аж після нього.
Космос із Всевишнім також.

З іменем таємниці

Фірмові рейтинги Давидка

Вже при першій зустрічі із ними
зразу кинеться вам в око,
що вони рідня фантасмагоріям та фіглям.
Рейтинг самого Давидка – постійно постійний,
він і не високий і не вищий, а лише найвищий,
він весь час намазуваний тільки плюсами,
він складений навік-віків лише з якихось ААА.
Чом воно отак? –
Бо Давидко так хоче.
Рейтинги ж мої, твої, усіх нас інших –
постійно змінні, коливальні,
повні мінусів та крихти плюсів,
повні скрешування й додавання
мінусів і крихти плюсів,
повні своєвільного умішування, пресу, диктатури,
рейтинги оці готовані
у чудодійно-чудасійних цехах
клеймуванальної машини «Moody's»
за рецептом «Буде так, як схочу».
Чом воно отак?
Бо Давидко так хоче.
Ну, а барани двоногі із усіх кошар, з усього світу
разом із двоногими ослами
дивляться на комедійку, на клоунаду,
у якій безприкладно блазнює
з пальця висмоктаний рейтинг,
часом і регочутться,
але мовчатъ.
Чом воно отак?
Бо Давидко так хоче.

Весела пісенька Давидка у пивній з чужим коментарієм до неї

1. Пісенька бравого Давидка:

Ой піду я у Іраки
та Афганістані,
де нема моїх порядків,
де вони й настануть.

Не боюся ні Іраку,
ні Афганістану,
покладу я там основу
військового стану.

Ой посію Мугамеду
слози, болі, страхи
і навчу його звикати
на криваві «ахи».

Рефрена:

Гопки, гопки, гоп ля-ля,
з мене витязь промовля.

З чужими таємницями

2. Чужий коментарій до пісні Давидка:

Вже кінчається, Давидку,
шлях твій у Іраку,
бо наклав тобі порядно
Мугамед на сраку.

Не захочеш більше знати
ні Афганістану, –
Мугамед тобі відчинить
в боже царство браму.

Чарівна формула Давидка

Обзапасившись пластами спекуляції,
Давидко і почав спекулювати,
щось вигадувати.

Вимишляв,
фантазував,
сплітав,
спекулював
і врешті заявив,
що в нього народилася
чарівна формула.

Поясни ж, Давидку,
в чому суть її, цієї формулки,
яке її ядро, яка в ній підоснова.
А Давидко і пояснює,
Давидко заявляє:
«Що твоє, мій побратиме, це й моє,
а що моє – того не руш».

Непогамованість професійного брехуна

Невгамовний Давидко
настроює свій голос
і посередництвом своїх брехливих труб
починає брехати,
і бреше, і бреше, і бреше,
і бреше, і бреше, і бреше,
і бреше, і бреше, і бреше,
і бреше,
і не може перестати,
і не хоче перестати.

Уклінна наша подяка

Ой та й ізжалівся над нами
прехороший Давидко,
ой та й дозволив,
щоб ніби на нашім
і нібіто національному ефірчику-екранчику
щорік передавати
не лише одну народну нашу пісню,
а уже аж дві.

Ой та й дякуємо тобі
предобріцький Давидку
за щедроти твої безконечні,
за ласкавий твій дозвіл,
за зичливо надану можливість
слухати щороку нам
вже не лише одну народну нашу пісню,
а уже і другу.

Оборона моого безлихвового палеоліту

Вам напевно невідомо,
що сьогодні, в п'ятницю післяобіду,
коли океан глобалізованої лихвової кризи
солодко облизує континенти її винуватців,
я досить успішно
проводжу раціоналізацію
свого безлихвового палеоліту.

Чхатъ мені на ваші кризи,
що цілеспрямовано ростуть
на кримінальному, злочинному фундаментові
вашої зглобалізованої лихви.

Наших бід основа

Ні, Давидка не цікавить
рід наш, наша мова,
Україна для Давидка, –
лиш дійна корова,
саме з цього проростає,
саме тут і корениться
наших бід основа.

З
історією України

Нахабна агресивність лихви

Кричить голодний день,
але і мінімозочок так само,
щоб позичити.
Позичити, позичити... Хоча й на лихву.
А потім вже проценти з лихви,
тобто лихва з лихви,
потім лихвовий павук
пряде своє відоме павутиння,
у яке заманить жертву,
щоб її докладно обмотати,
щоби вискати із неї соки
та аж до останньої краплинни.

О, недаремно батько-мати лихви
чинять все можливе,
щоб безперестанку, мов гівно у вирі,
цілий світ крутивсь навколо неї
та її столикої рідні.

Давидко-чарівник

Чарує, Давидко, чарує.
Та без перестанку.
Вдень він чарує,
уночі чарує,
отак чарує,
потім ще інакше.
Фокус-фокус попід хмари,
чари рожеві,
чари напомаджені
і всякі інші,
однак, усі до одної – чахро-махрові.
Чарує, Давидко, чарує
по щучому велінню
та по свому хотінню,
не перестає чарувати
і своїми чарами
вичаровує чарівне ярмо –
свою найчарівнішу лихву,
якою обмотує планету,
що зветься Земля.

З
цікавою магією

Сигнал

Не я, а многострадна практика
сигналізує страдницькому світу,
що батько лихви
та її найвищого зглобалізованого поверху
уже давним-давно
перемінився в Сатану,
який дарує пекло нам
не у далекому майбутньому
і не в самому пеклі,
а уже сьогодні
і вже тут на цій землі.

Анкетний бланк і відповідь на нього

Ім'я?

– Давидко.

Прізвище?

– Крутило.

А поза тим

ще скільки інших прізвищ?

– Скільки треба.

Освіта?

– Дев'ять комбінацій з шахер-махер
у п'ятнадцять вузах.

Адреса?

– Вкрай мінлива:
то – колоніальні метрополії,
а то – союзи чи бананові республіки
з моєї власної мануфактури.

**Ваших наділів земельних,
ваших регіонів,
ваших царств та государств
і ваших континентів – скільки?**

– Ой багато.

Ваші трони?

– Тих не менше.

Капітали?

– Та числом їх важко обійтися.

А які шляхи

**для здобуття того,
що – ваше, хоч не ваше?**

– Різні то вони, оці шляхи,
але я поклоняюсь двом:

З іменем короля

я порівну кохаю
рідну мамку Лихву
й батечка Прихватизайла.

**Ваші методи для здобуття того,
що – ваше, хоч не ваше?**

– Метод споглядання і наслідування.
Він і допоміг мені,
щоб все корисне
я засвоїв у кліща та воші
плюс у мафіозо.
Їм же ж і – моя подяка безконечна.

Старозаповітне

Давидко переконаний,
що він один – від Бога,
а уже всі інші – від корови та горили.
Давидко справді Богом обраний – аякже,
та ж достойнішого не було, ні тут, ні там,
фактично же
ніде нікого не було довкола, крім нього,
то й обрав Всешишній, як зразок двоногих.
Не дивно, що і клаптичок землиці,
по якій блукав Давидко,
Бог підніс у ранг святої.
А що ніде нікого, крім Давидка,
не було довкола, то й не випадково
Саваоф якраз із ним на пагорбах
подався на пряму розмову,
що якраз його пошив
у проповідника своєї волі – у пророка,
і якраз йому і нашептав
скрижалей заповітних.
Давидко поза всяким сумнівом – святий,
такою ж і його земля,
а вже всі інші та все інше
гідні лиш його плювка або презирства.

З
історією
заповітів

Невтомні крила часу

Невтомні крила часу

Ой!...

Картина пам'яті
навік закарбувала,
як у заболоченім селі
малі дитячі босі ніжки
печаткують рідне заболочене подвір'я.
Ой!...

Високі білі хмари бачили,
що на подвір'ї тім
усмішка мами
переможно позмагалася
з усмішкою небесного світила.
Ой!...

Із бескида пригнався вітер,
потривожив листя,
наказав струнким тополям,
що у вуйковому плоті,
щось шептати та шептати...
Ой!...

Долати сходи азбучні – і боязко, і любо.
Пастушими торбинками гордитися безмежно.
А вже й жіночі торса з-поза ліз
у річці підглядати,
і мріями переступати горизонти.
Ой!...

Та ляснув бич житеїський
(аж завмерло серце!)
погнав мене без краплі милосердя з раю,
в усі-усенські сторони дороги простягались,
і ні одна із них вже не вела назад.
Ой!...

Нельсони привчаю

Та ж березень у лютім

Не бажано, не любо,
щоб лютий лютим був.
І сталося,
збулося, як хотілось:
поряд із березами забрунькували і осики,
ліщина одягла рясні сережки,
пройшла активізація городів, із дібров уже озвалися
любовні трелі,
а підсніжник ствердив,
що збулося таке,
що справді березень – у лютім.

Яка вона, весна?

Ой, зелена, яскравозелена,
а до того, до того – ще й біла,
а до них підключилася і жовта
і вся інша, вся інша в додаток.
Понад цим, наче німб невмирущий
тріумфує духмяна духмяність.

Невмируючий час

Весняне інтермецо

Іще не встигли зачинитися за мною
двері входу,
як тут же прилітає вітер і питає: «Ти куди?»
Абияк, недбайливо кидаю слівце
про прямування в дачне царство
та й собі задумано крокую.
«Ти хоч того чи ні,—
а я й утвірджуся гальмом
твого післяобіднього, твого двоногого
у дачне царство прямування», — каже вітер.
Виконуючи роль причепи,
він сердито завиває
і поновно заявляє:
«Я оглушу тебе своїм невтомним шумом
що й навушники надіну,
щоб не чув ти шуму вод весняних у потоці.
А ще тебе навчати буду,
повторяти буду,
що зимову атмосферу творять
не лише мороз та сніг, але і я.»
Та ні, вітрило на оцьому не кінчає,
він мене крижано обіймає,
теревенить про свої сімейні узи
з вітром, що на сонці,
твердить, ніби з ним перебуває
в двоюріднім братстві.
Ще довго допікав норд-вест
своїми колючками та жорстокими обіймами,
доказував, що він таки виконує
як роль тирана,
так і роль гальма в моєму прямуванні.
А ще ж норд-вест настоював,
аби я врешті визнав,
що немає Бога, окрім нього.

Дивуюся зарозуміlostі,
нахабності крилатого тирана,
та, однак, нарешті визнаю його пріоритет,
даю запевнення покори,
лиш молю його,
хай хмарою не заслоняє сонце.

Небесний природний час

Тепер уже вітер править іншої, але чи щиро?

Лиш недавно, десь у січні-лютому,
він надував свою мускулатуру,
грався у фундамент лютої зими,
проголошував себе володарем життя і смерті.
Та коли гаряче сонце
почало активно воювати із зимою,
а до того – ще й успішно,
він зненацька приєднавсь до нього,
заявивши, що і він можливо
візьме участь у поверненні на трон
весни та літа.

Ненадійний і хиткий у поглядах своїх,
скажи нарешті щиру правду,
з ким ти хочеш бути в коаліції, –
із літом чи зимою?
Признавайсь,
каки і не викручуйсь.

Тимчасова виміна домашнього радіатора на небесний.

А чом?

Та бо домашній радіатор вирішив іти поспати.

Коли вже відцвіла тернина,
а ще згодом і черешня, яблуня та груша,
і коли відчутнішою знов ставала
традиційна піч небесна,
що споконвіків слугує, як універсальний радіатор,
отоді то наш домушній, побутовий радіатор
вирішив перепочити,
тимчасово припинить доїння споживацької кишени
і впродовж хоча би літнього сезону
під вікном собі поспати.

У декого є зауваження,
що нас ще заморозки можуть налякати.
Радіатор каже,
що така загроза є цілком можлива,
він, однаке, домагається,
аби в подальших днях опікувався нами
вже не він, а лише його універсальний брат,
котрий розжарено
віками діє на небесній стелі.

Небесний прися часу

Травневі бігуни на довгу дистанцію

Вже й хрін біжить у цвіт.
Здається, – лопуха навздоганяє.
Ну, а дожене?
Не дожене.
Бо ні.

Початок жовтня

На асфальті жовтий лист
узгоджує своє падіння із початком жовтня.
Кожен бачить,
як на головну сцену вискають нежить та грип,
лякаючи літньонастроєну масу.
Причетними до падання, крім листу,
є й горішки
і так само яблука та груші.
Свербогузка чітко відчуває кроки морозу,
які невпинно наближаються.
Голосно про себе заявляє також туман.
Найжаданішим другом відтепер стає
теплявий, недешевий радіатор.
Сьогоднішня спроба появи сонця
вийшла знов невдалою,
і ми надалі залишились
під диригентською паличкою норд-весту,
куцих позначок термометра
та облоги олов'яних хмар,
з яких постійно сіє мжичка.

*Немовилі
хоча час*

Пізня осінь в лісі

Активно котяться на мене дні
з подовженими тінями.
І вже –
оголення,
просвітлення,
впокорення
і – майже повна без'язикість.
А неповною тому,
бо десь далеко пила з топором
свою деструкцію чинили.
Основу кошика
підпеньки визначали.
Ну, а під ногами
літа висхле тіло
шурхотіло,
шурхотіло,
шурхотіло
й перестати не хотіло.

*З медитаційного
городу*

З медитаційного городу

Парадоксальне

Опинившись
на вершині щастя,
я заплакав від нещастя,
бо уже котився вниз
з вершини щастя.

Кому належать Д (Д як – дифірамби)

Співати дифірамби?
Можливо і треба,
одначе не монстрам,
а сонцю і квітам,
і крапельці щастя,
вже більше ні кому,
вже більше нічому.

З
хвиля
неструнної

То – досить, чи мало?

Досить намагання,
досить крокування
за абсурдними фата-морганами.
Досить, ах, досить брутального свинства,
котре щоміті демонструє суть свою,
свою брутальну суть.
Досить жнив,
в яких амбітні хворі мозки
хворими плодами нахваляються.
Ну, а щодо «мало»?
Мало гальм,
щоб зупинити час й галопування цін.
Мало позитивних вісток,
бо ж замало позитивних справ.
Мало праці
для багато, ой багато безробітних.
Мало слів,
щоб написати хоч малесеньку частину
негальмованого бандитизму.
Мало, мало, дуже мало життєдайного тепла
для процвітання квітки щастя.
Мало тих хвилин,
коли (рука в руці!) стояв я з нею
під розквітлою черешнею
і загадково усміхався
в пелюстковій завірюсі.

Бо чи воно не так?

Коли усе у тебе зводиться до того,
щоб заповнювати й випорожнювати кишку,
то зникають квіти, зорі і веселка,
в цім випадку поза всяким сумнівом
немає більше горизонтів,
до яких потрібно крокувати,
сни та мрії опиняються на кладовищі,
ну, а кольори зливаються у сірий,
із обійм якого вже вовік-віків
не звільниться твій будень.

З *Чарівно-нечарівної книжки*

Запекла боротьба за життєвий простір

Спочатку в стінах нашої квартири
були лише дві наші половинки,
голосне відлуння наших кроків
і нашого щасливого сміху
та ще декілька речей.

Крокував час
і до нашого життєвого простору
стрімко увірвався наш первісток,
його абсолютний плач,
згодом у квартирі поселились стіл, стільці,
ще й шафи, крісла, інші меблі.

Поряд з ними
за квадратні метри нашої квартири
почали боротись пеларгонія,
ще й амариліс, кактус та й не тільки.

Розуміється,
що до квартири прибували дальші речі,
а в усю одну кімнату
поселилась книга.

І не дивно, що коли осіб, речей для побуту,
але і книг, і барахла чи іграшок
побільшувалось, накопичувалось,
натомість життєвого простору
в стінах нашого помешкання
помітно зменшувалось, убувало.
Нині нас вже стільки у квартирі,
що не вистачає місця для усіх
і ми усе частіш розстроюємося,
сваримось, скандалимо, зчиняємо колотнечу
у безкомпромісній боротьбі
за свій життєвий простір,
де усіх очікує безжалісне
або...
або...

Ой важко, важко...

Важко забувати
обнадіяні, просонцені, усміхнені хвилини.
Важко віддалятись від свого гнізда,
від учорашнього обличчя чи фігури.
Дуже важко нам прощатися
з приємно вигрітим, обжитим кріслом
чи таким же кабінетом.
Важко йти назустріч непогоді,
де – усе вороже,
де – непевне завтра.
Та найважче, ой найважче
опинитись на життєвій сходинці,
яка безкомпромісно стверджує,
що все найкраще – вже було.

З *хронік новомакаренських*

Генераційне

Вже не я,
вже не я,
так, – не я,
бо вже він,
бо вже він,
так, – вже він.

Вже не ми,
вже не ми,
так, – не ми,
вже – вони,
вже – вони,
так, – вони.

Побудова фізіономії

Кожним днем і кожним роком,
кожним вчинком, кожним кроком,
наче із цеглин будинок,
ти свою фізіономію будуєш.

© *hborodzoumnyi.com*

Із сімейного альбому

Або таке:

Кінцем серпня
десь перед 18-ою годиною
входові сусіди поверталися із ярмарку в Бардієві;
дитячі голоси і їхні верески за нашим будинком
однозначно доводили, що ще тривають канікули;
православні дзвони,
проникаючи у всі закутки нового мікрорайону,
своїм бім-бім оповіщали
наближення вечірні;
ота, котра моєю, корчилась від болю на дивані, –
щось там ніби попоїла;
старший із нащадків
подавсь на лови хмар та пейзажів;
молодший, повернувшись із села, що вимирає,
гортав якусь дешеву телеерунду
в дарованому телевізорі,
а я з вікна на п'ятім поверсі спостерігав,
як після невеликого дощу
на сході завершувалась
повна руйнація веселки.

Хочу не дуже, хочу не мало

Вчора, сьогодні і завтра,
склавши спільну змову,
лякають нас конвеєром і кріслом,
від яких не можна відірватись.

Хочу утекти хоч на часину в царство,
у якому тиша утвердилась монархом,
спокій – президентом.

Пута буденщини натужно скидаю.

Вересень заманює грибним обличчям.

Хочу не дуже,

хочу не мало,

хочу вирватися із облоги 326 обов'язків
та 815 їх братів із групи псевдо.

З
хочу не дуже, хочу не мало

Базарчик, сливи і настрій під час повернення додому

Уніз котилось сонце.
Куняла кіоскерка.
Вже ледь жеврів базарчик,
та він ще встиг вчинити
одну велику зміну –
чужі чудові сливи
він утверджив моїми.
Ті сливи поспішали
в моє житло попасті.
Украв мені дорогу
недремний дальнебойщик
і не хотів пускати
туди, де крихта тиші
мене давно чекала.
Нарешті я вже вдома,
тут сливи на тарілці
і тут же крихта тиші,
кімнати тут повнющі,
заразом і порожні,
а ще отут з куточків
на мене поглядали
великі очі суму.

Де крила, де політ?

Якщо питати маю,
то питаю:
а крила – де?
Ну, справді, – де?

©
hobbyart.com.ua

**А щоб не боятися цього, –
живи, доки можна,
радій, доки можна**

Сивіє, старіє.
Старіє, сивіє.
Сивіть перестане,
старіть перестане,
у прірву все зникне,
не стане ні цвіту,
не буде і плоду,
не буде нікого,
не буде нічого,
крім пам'яті крихти,
затим вже ні тої.

А як там, тату, під землею, де пішов дідусь?

Ой гарно під землею,
дуже гарно, хоч не дуже звично.
Там бо – чорні квіти, чорне небо, чорне сонце,
чорна стеля, чорні мрії,
чорний грудень, чорний бог,
а чорними там і теперішність,
але й майбутність.

Любов

Приходить,
не приходить, бо вривається і прямо атакує,
стріляє найрізноманітнішими видами зброї
і кладе усіх наповал.

Приходить
і засліплює
або надіває рожеві окуляри,
або наглухо зачиняє двері в ліве і у праве вуха.

Приходить
і в тілі запалює вогні,
хоче, щоб воно горіло, тримтіло,
корчилось, жадало, перепліталось,
впорскувало чи уловлювало
спермійних зародків.

Приходить,
щоб у серці та мозку вибухали вулкани,
повторялися землетруси.

Приходить
і руйнує.
Руйнує спокій, робочу атмосферу,
руйнує кишень, будинок,
усе життєве дерево.

Приходить
і оновлює.
Оновлює кожну мить, кожен день,
оновлює руїну,
оновлює життя
і увесь велетенський всесвіт.

Жива сторінка із живого архіву

Ти відійшла,
покинувши і наші вулиці,
і наші краєвиди,
наші зустрічі,
і нашу атмосферу.

Ти відійшла
і я криваво стверджую,
що день без тебе –
не лише безплідний, а й абсурдний,
сонце же без тебе – зовсім почорніло,
вулиця без тебе – перейшла в пустелю,
а життя без тебе – досконале пекло.

Тепер на всіх меридіанах наших
тільки і мовчить твоє ім'я.

З метою познання
живого архіву

Опівнічний натюрморт

Північ – близько,
зовсім близько,
вже і тут вона.
Спинка нашої канапи
без свого хотіння
опинилася на килимі орнаментальнім.
Ну, а на самій канапі? –
там овеча шкіра, ти на ній.
Нещодавно тут пройшла гроза,
що божеволіла, що шаленіла,
поздирала з тебе геть усю білизну
та й залоскотала.
Нині ти прямуєш
в рівний і спокійний сон,
на сторожі якого стали
три тюльпани у орієнタルній вазі.

Острівці раю

Oстрови раю

Я печатаю день підковою моєї усмішки

Я – ні,
я – так,
я – дзень-дзелень
двоколісним у дачне.
А там?
А там мою суботу
малювали флокси.
І врешті-решт
оцей суботній день
виразно домагався
щоб його обов'язково опечаткувати
підковою моєї найширішої усмішки.

Мономах третій

Космічною драбиною
здіймається у небі сонце, –
ми й радіємо,
співаємо псалом «А слава Богу нашому навіки».
Почули подих сонця не лише піdsnіжники,
але й піdbіл,
ще й конопельки, проліски,
а теж примули з рястом.
Немов на порух диригента
потяглась до матері у небі
квіткова родина.
І дивлячись на це щорічне чудо,
я напівповажно, напівжартома
одноосібно проголошуєсь
монархом квітів.
Вони на превеликий подив не протестували,
ще й самі мене назвали Мономахом третім.

Семирічні роки

Фіалка, ящірка, космічні сфери

Сторожила ящірка фіалку,
сторожила, та й не встерегла,
не фіалки, а її парфумів,
що тихенько, тишком-нишком
утекли з фіалкових обіймів
і попрямували до космічних сфер.

Запитання до весняного джмелика

Джмелику,
а ти не налякався грому?
А квітневий дощ тобі не на заваді?
Ти і далі,
навіть в мокрих дзвониках
цвіточка черешневого
висосуватимеш свої нектари?
Чи ж такі вони солодкі?
Розкажи мені, мій джмелику, про все,
а розкажи.

Сторінки року

Порада жовтому весняному метелику

Метелику, що – жовтий, що – весняний,
що зигзагами усіх дивуєш,
та невже, невже, невже
ти забажав погратися зо мною?

А хто ж то грядочку мені
під моркву та петрушечку скопає,
хто мені яскраві цінні
чи хрумкотливі огірочки висіє,
ну, хто?

Та бо ніхто.

То ж ти радніш візьми –
на білому нарцисові присядь,
щоб погодав тебе на ньому вітер,
або присядь на трав'яний листочек,
щоб погрітись ще й помилуватись,
як цвітуть стокротки, вишні та примули.
Або?

Або пиши свої зигзаги
на повітряній імагінарній дощі.
Ото ж бо ти, метелику,
що – жовтий, що – весняний,
ти візьми,
подайсь до вітру, квітів, трав чи сонця,
може хтось із них і забажає
із тобою весело погра-погратись.

Несподіваний фінал грибної мандрівки

В обох Комарниках, у Пстрині та Миролі,
але й у Крайній Бистрій, Чорному, Гінківцях
пихато заявив про себе білий гриб,
а поряд з тим такі ж заяви надійшли
від підосичника, лисички, маслюка та бабки,
то ж, розуміється,
що я, не гаючись, іду на Чорну гору.
Вже й ніби літо, та лише формальне,
у синім небі білі хмари мандрували,
а вітер арктику звеличував шалено
і в лісі страх наводив шумом та гудінням.
Надією керований, петляв я по усіх усюдах,
уже і очі видивив,
а білого чи й іншого гриба чортмає.
Уже мене навідала утома,
вже морила спрага,
ну а гриб сидить десь під землею
і сипле крини у мою адресу.
Коли дорога почала окреслюватись у зворотну,
із травиці на осонні полум'яно закричала
солодесенька суниця: «А здоров же будь, здоров,
вітай у нашім царстві. Кинь грибів пихатих
і ходи до нас, ми – щедрі...»
І я пішов.

Спрійчи раз

Друготравнева обідо-вечеря в товаристві дев'яти тюльпанів із Кичковець

Травнева обнова світу, його зелена обнова
не визнавала жодних гальм.
Уже й вершина Чорногори
з брунькового періоду
перейшла у листовий.
Кінчались тернові парфуми,
відцвітали (не тільки) дикі черешні,
а сливи ще в квіті,
а груші ще більше,
а яблуні лише починали.
Друготравнева неділя
для декого з першотравневою програмою,
для мене – з городнім товариством.
Велосипедчик доставив у городнє царство
також мою
часом милу, часом і немилу милу.
Відбудова нашої теплиці
одягнення її у фольгові шати
стали майже неможливими
через хуліганство вітру.
Однак, – подужали ми вітровія.
Не подужали грози,
що насувалась від Бардієва.
То ж перед тучею – двоколісно додому.
А дома ждала мене
друготравнева обідо-вечеря
в товаристві дев'яти тюльпанів із Кичковець,
що червоно, жовто та червоно-жовто
красувались в кришталевій вазі.

Велосипедний натюрморт з денним місяцем на голубій стелі

Налягаючи на неагресивні
і екологічно бездоганні велосипедні педалі,
ловлячи у лінзи зморених очей
половину травня,
я із захватом стверджую,
що цілий світ одягся
в зелено-голубі шати,
у верхній частині яких
брошками сіяли три хмаринки білі
та ще (денний!)
срібен місяць поруч них.

Симоніада

Натюрморт з білим відерцем на жовтій садовій лаві

Біле,
так, пластмасове (хімічний в нього тато!),
отже ж, – біле, що – не відро, а – відерце
вилізло на жовту лаву садову (а як? а як?)
та й не хоче з неї злізти.
Ми завтра прийдемо в садок,
захочемо посидіти на жовтій лаві,
ну а там собі воно царює,
що – не відро, а – відерце.
Я попрошу його ченненько
а заразом і рішучо:
«Ти, що біле – злазь
і йди радніш по воду до криниці,
бо ж лава садова – ти хоч цього чи ні, –
тут справді не для тебе».

Прокльон таки подіяв

Причепилася до гори вкрай розпухла хмара,
квочкою сидить на ній
і не відчепиться та й не відчепиться.
То ж щонедня
я проклинаю день,
ще ж проклинаю ніч
і проклинаю хмару,
проклинаю тиждень,
що у хмару закохався,
проклинаю все, усе навколо.
Врешті решт вистрілюю прокльон
в надуту хмару, –
хмара відчепилася від гори
й зникла.

Софіївські панно

Молитва до занадто спізненого Мухомора

Шапинковий пане з роду Аманіта,
лицарю іспоконвічних поєдинків із мушиними
навалами,
давно минув липень і серпень так само,
тебе же нема і немає.
Які там бар'єри, які там причини
твоєї затримки та непояви, які?
Бо хмари безплідні були?
Якщо воно так,
то наше сердечне прокляття
належить яловим хмарам.
Провіснику повного кошика,
що двері відкриваєш у грибний сезон,
ти, може, й не повіриш,
як ми стурбовано ходили у березові гаї
та у місцині, де осика листям тріпотіла,
та у букове й грабове царства,
заглядали також у князівство глиці,
ти, можливо, справді не повіриш,
як ми випитували в трав, у вереса, у папороті,
ще ж і у пташок, у чагарів, у диких кабанів,
у оленів та сарн,
чи хтось чи десь тебе не бачив,
чи не зна причин твоєї неприсутності
на цьогорічному грибному п'едесталі.
Повір, достойний пане,
що коли ти є – нам радість руку подає,
коли ж тебе нема – весь світ
автоматично одягається в недосконалість.
Отож, ми констатуємо,
що гай без тебе – сірий і неповний,
що обличчя кошкового сезону без твоєї з'яви
зовсім викривлене, непривабливе, не те,
так, так, – не те.

Ми всі одноголосно проголошуєм, ясновельможний пане,
що поновно установлюєм тебе
гетьманом літа-осені
і молимось хвилині,
коли наш зір нарешті
врадує твоя персона у червоному жупані,
у червоному ще й з білими цятками.

Osmiyi pam

ЗМІСТ

Визволення із полону кривих дзеркал

З життя одноднівки	6
Дзеркало	7
Без пудри не можна	8
Мобілка	9
Перемога псевдо	10
Сміття лінощів повимітай із мозку	11
Дигітальна окупація	12
Дигітальна генерація та її життєва інтерпретація	14
Пастир і барабани	15
Та тому вона кохана, бо універсальна, бо така, що – схема схем	16
Генеральний шлях обколесеної одноднівки	17

Практика знущальників

Сценарій	19
Спосіб множення законного беззаконня формою геометричної прогресії	21
Ні, кріслу без кийка не бути	22
Або-або-або	23
Історія глухої установи	24
Сучасний казкотворець поважно готується створити три сучасні казки	26
Абсолютним диктатором проголосилася кредитна карта	27
Банда коронованих та іже з ними вдосконалюють своє законне беззаконня	28
Кінець безконечної новини	29
Підвищення фахового росту спецслужб	30
А мова цього разу – не про двоногу істоту, а про двоногу бестію	31
З робочого часу виключувсь справжній катюга	32
Свідок	33

В обіймах спруга

Два світи	35
Корисна порада, або Як покінчiti з імперіалізмом	36

До відома творців та апологетів інтерблудів	37
Тепер, або Народження героя № 1	39
Обов'язок № 1	41
Почерк шестирогого Сатани	42
Ваньо каже, а ми йому вірим	43
Правила кошари	44
Дещо про постійну трансформацію ока і вуха	45
Настоюйте на першій альтернативі	46
Перевірка	47
Нагадування з нагоди коронації чергового придурка	48
Сторожові собаки	50

Нотатки з Абсурдистану

Від чого залежить ціна нафти та газу	52
Доки будем розвиватися	53
Нові варіації із «так» і «не так», або глибинні й даленосні політичні теревені	55
Картинка з Абсурдистану	56
Наукові висновки тьми аналітиків, економістів, соціологів, прогностиків та політологів стосовно наявності кризи	57
Король закликає помолитись	58
Та бо чуйте всі і знайте: я стартую у сузір'я Щастя	59
Уже і я будитель	60
Небезпідставна критика	61
Вибачення Новорічній ночі	62
Моя найщиріша інструкція, моя найщиріша порада	63
Виправдана заповзятість, або Казка про те, як я взяв та й заповзявлся, що не вмру	64
Магістральний шлях в нікуди	65
Вибори і ми – і безнадія	66
Кому належить трон	67
За покупками	68
Коаліція питаеться: а як же ж далі?	69
Бо ми такі	70
Мрійники з Абсурдистану	71
Банановим республікам – довічна слава	72
Непереможна притягальна сила стільця, або Оголошення визвольної війни магнетичному стільцу	73

Свастиковим визволителям – довічна вдяка, окупантам українським – дуля з маком	74
---	----

На правах реклами

Сексреклама, або Рекламні, абсолютно автентичні штрихи Єви до власного автопортрета	76
--	----

Галерея опудал

Дійства тріумфальної площі, або Єднання Вождя із масою	89
Надійне прямування до регресивного прогресу	90
Барони медіальні обіцяють виконати всі замовлення для тих, хто з центиком	91
Законні домагання	
читачо-слухачо-глядачів, котрі понад усе поляють Царство Хі-хі-хі та Ха-ха-ха	93
Прем'єра нового м'юзиклю	94
Боротьба за мир	95
Увага, шановні, увага!	96
Тотальна скромність	97
Пошестъ	98
Перспектива без Марій, Світлан, Наталок	99
Усвідомлення	100
То ж славте ще і ще	101
Благання	102
Відповідь на запитання	103

З нашого кварталу

До своїх же	105
Опівнічна дума	106
Однозначна наша рекомендація	107
Іван веселиться, Іродіада смутиться	108
Щось в роді звернення чи апеляції	109
Подорож з минулого в майбутнє	110
Українські штрихи	111
Чому Україна не має свого комбайна?	113
Проект закону про дозвіл на демонтаж Української держави	114

З їхнього кварталу

Продовження голлівудської тематики, або Ще про Давидка	116
Метаморфози присутності Давидка	117
Витівки Давидка	118
Знов про розподіл ролей	119
Ой, – не вийде! Ой, – ніколи!	120
Мірило космічних розмірів, або Що таке мегаломанія	121
Фірмові рейтинги Давидка	122
Весела пісенька Давидка у пивній з чужим коментарєм до неї	123
Чарівна формулука Давидка	125
Непогамованість професійного брехуна	126
Уклінна наша подяка	127
Оборона моого безлихвового палеоліту	128
Наших бід основа	129
Нахабна агресивність лихви	130
Давидко-чарівник	131
Сигнал	132
Анкетний бланк і відповідь на нього	133
Старозаповітне	135

Невтомні крила часу

Ой!	137
Та ж березень у лютім	138
Яка вона, весна?	139
Весняне інтермецо	140
Тепер уже вітер править іншої, але чи щиро?	142
Тимчасова виміна домашнього радіатора на небесний А чом?	
Та бо домашній радіатор вирішив іти поспати	143
Травневі бігуни на довгу дистанцію	144
Початок жовтня	145
Пізня осінь в лісі	146

З медитаційного городу

Параadoxальне	148
Кому належать Д (Д як – дифірамби)	149

То – досить, чи мало?	150
Бо чи воно не так?	151
Запекла боротьба за життєвий простір	152
Ой важко, важко	153
Генераційне	154
Побудова фізіономії	155
Із сімейного альбому	156
Хочу не дуже, хочу не мало	157
Базарчик, сливи і настрій під час повернення додому	158
Де крила, де політ?	159
А щоб не боятись цього, – живи, допоки можна, радій, допоки можна	160
А як там, тату, під землею, де пішов дідусь?	161
Любов	162
Жива сторінка із живого архіву	163
Опівнічний натюрморт	164

Острівці раю

Я печатаю день підковою моєї усмішки	166
Мономах третій	167
Фіалка, ящірка, космічні сфери	168
Запитання до весняного джмеліка	169
Порада жовтому весняному метелику	170
Несподіваний фінал грибної мандрівки	171
Друготравнева обідо-вечеря в товаристві дев'яти тюльпанів із Кичковець	172
Велосипедний натюрморт з денним місяцем на голубій стелі	173
Натюрморт з білим відерцем на жовтій садовій лаві	174
Прокльон таки подіяв	175
Молитва до занадто спізненого Мухомора	176

Štefan HOSTIŇÁK

**OSLOBODENIE
zo zajatia
krivých zrkadiel**

Prvé wydanie

Vydal

Spolok ukrajinských spisovateľov na Slovensku

Grafická úprava a počítačová sadzba Ján Tilňák

Tlač Alldata s.r.o., Prešov

Степан ГОСТИНЯК

**ВІЗВОЛЕННЯ
із полону
кривих дзеркал**

Видання перше

Видала

Спілка українських письменників Словаччини

Графічне оформлення та комп'ютерна верстка Іван Тільняк

Друк Alldata s.r.o., Пряшів

ISBN 978-80-970288-4-8

ВІДВОЛЕННЯ
із полону
Кривих дзеркал

ISBN 978-80-970288-4-8